

VilaWeb

EL MENSUAL

L'estiu que Europa viurà peril·losament

#nosaltres. Celebrant
els cinquanta anys de
'Nosaltres, els valencians

El present
del futur html

Els aviadors de la
República encara són
al Raval

PREPARATS

UVIC

GRAUS UNIVERSITAT DE VIC

ARTS I HUMANITATS

- Traducció i Interpretació
- Disseny (BAU – Barcelona)

ENGINYERIES

- Enginyeria Electrònica, Industrial i Automàtica
- Enginyeria Mecatrònica
- Enginyeria d'Organització Industrial (també 2n cicle)
- Multimèdia **NOU**

CIÈNCIES DE LA SALUT

- Fisioteràpia
- Infermeria

- Nutrició Humana i Dietètica
- Psicologia
- Teràpia Ocupacional

CIÈNCIES SOCIALS

- Administració i Direcció d'Empreses
- Administració i Direcció d'Empreses / Publicitat i Relacions Públiques
- Administració i Direcció d'Empreses Nocturn **NOU**
- Ciències de l'Activitat Física i l'Esport
- Comunicació Audiovisual

- Educació Social
- Màrqueting i Comunicació Empresarial **NOU**
- Mestre Educació Infantil
- Mestre Educació Primària
- Periodisme
- Publicitat i Relacions Públiques
- Treball Social

CIÈNCIES

- Biologia
- Biotecnologia
- Ciències Ambientals
- Tecnologia i Gestió Alimentària **NOU**

- CONSULTA LA NOSTRA OFERTA DE **MÀSTERS I DOCTORATS AL WEB**
- **INFORMA'T I CONSULTA EL NOSTRE PROGRAMA DE BEQUES**
- VISITA'NS AL NOU **ESPAI UVIC A BARCELONA** (C.Pintor Fortuny, 10)

VilaWeb

Partal, Maresma i Associats

C. Ferlandina, 43
08001 Barcelona
Tel. 93 442 64 39

Editora

Assumpció Maresma

Director

Vicent Partal

Coordinadora de la revista

Montserrat Serra

Cap d'edició

Jem Cabanes

Cap de redacció

Josep Casulleras

Redacció

Martí Crespo

Bel Zaballa

Pere Cardús

Jordi Carreño

Andreu G. Nandín

Roman Bertran

Opinió

Xavier Montanyà

Marta Rojals

Màrqueting i publicitat

Jaume Prenafeta

Publicitat

Montserrat Calopa

Tecnologia

Francesc Pascual

Maquetació

Jordi Juan

Correcció

Martí Crespo

Fotografia

VilaWeb

Administració

Sandra Vilalta

Editorial

Vicent Partal

Bausset:

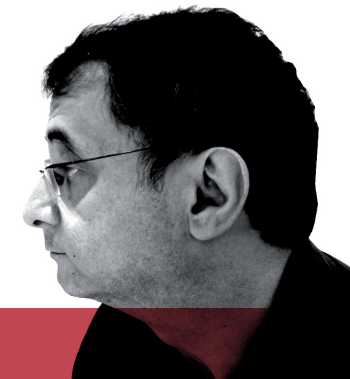
homenatge a un home lliure

Ha traspassat el senyor Bausset. Josep Lluís Bausset tenia cent un any i des de la seua més tendra joventut no havia parat ni un segon de treballar pel País Valencià, per la nació catalana i per una societat més justa. Per això crec que, precisament en uns moments en què sentim tanta tristesa i desconcert per com van les coses i per com les porten els qui tenen la responsabilitat de dirigir la cosa pública, el seu exemple és un revulsiu que cal posar en relleu i honorar com cal.

No és una simple qüestió d'edat, però evidentment l'edat és un mèrit. Des de l'Alcúdia, el senyor Bausset ha viscut una vida plena al servei del país, testimoni d'un segle llarg en què ha hagut de moure's entre grans esperances i profundes decepcions. Però Bausset no es va desanimar mai, ni res no el va aturar mai. La seua perseverança és ja llegendària i envejable: el mateix jove que als vint any somniava, continuava somniant passats els cent. Somniant i fent, perquè són incomptables les iniciatives de tot ordre que han passat per les seues discretes mans durant aquestes fecundes dècades de feina.

Quan fa uns quants mesos li van retre un homenatge més que merescut a València, algú va demanar en veu alta com era possible que ningú de nosaltres no es declaràs cansat, si el senyor Bausset no hi estava. Com podia ningú estar cansat del nostre país, de la nostra societat, de la nostra gent veient-lo, a ell, esforçant-se cada dia de la seua vida.

I, com si encara hagués de demostrar-ho, quan la Muixeranga va sonar en honor seu va posar-se dempeus, malgrat l'edat i malgrat l'evident dificultat física, fet que emocionà tothom. Podia haver restat assegut i ningú no se n'hauria estranyat ni li ho haguera retret de cap manera. Però, com havia fet tota la vida, es va posar dempeus, no perquè els altres li ho reclamaren, sinó perquè ell volia. La força interior que el va obligar tota la vida a ésser un home honest, lliure i responsable és, en definitiva, l'origen de l'estatura moral que tots li reconeixem avui.

MUSSOL DE CASP ESTÀ D'ESTRENA

VINE A DESCOBRIR-HO
A PARTIR DEL 5 DE JUNY

I ET CONVIDEM A UNA COPA DE VI

CLICA I IMPRIMEIX EL FLYER!

VOLA I RESERVA
LA TEVA TAULA: **93 301 76 10**

Casp, 19 Barcelona
(entre Pg. de Gràcia i Pau Claris)

VilaWeb nº 9 maig 2012

Sumari

Mail obert

- 7 'Amb vostès... el gran Sheeeeldon
Aaaaadelson!'
per Xavier Montanyà

Personatges

- 8 Bruce Springsteen
9 Gabriel Ferrater
10 Joaquim Maria Puyal
11 Jordi Savall

Actualitat

- 12 L'estiu que viurem perillosament
18 Anàlisi: la nacionalització de la
banca per Ernest Sena
21 Opinió contundent:
Madrid no és Madrid
22 'Els policies em van exhibir
mentre sagnava'

Tecnologia

- 26 El present del futur html

Cultura

- 28 #nosaltres...
32 Encreuats pel centenari del Tísner
42 Els aviadors de la República encara són al Raval
44 Avançament editorial
La trampa del desig

Les notícies del mes

- 46 Resum de les notícies més destacades del maig

El que passa a VW

- 74 Trobada de blocaires

Xavier Montanyà

Amb vostès... el gran Sheeeeldon Aaaaadelson!

Fa poc ha tornat a ser entre nosaltres. Lloem el senyor! Administra les seves aparicions amb precisió quirúrgica. És un mag. Comença a tenir una aura divina. De sant. De profeta que fa miracles. Ningú ja no tenia ni un ral per a una nova ronda. Feia estona que tots els clients del taulell miràvem embadalits, incrèduls, el fons del got buit. La malenconia era espessa, agra. Ningú ja no s'interessava per les hawaianes que feien 'striptease' al petit escenari del racó, de vellut vermell en forma de cor. Ni pels transvestits que s'oferien a la porta del lavabo. Sonava 'Purple rain', però com si sentíssim ploure. Tots érem absents. A la inòpia. Intentant de recordar l'últim dia que havíem tingut diners per a comprar una 'paperina' de coca. N'hi havia un que semblava que plorés. L'olor embafadora de l'ambientador 'Las Vegas desire' s'arrapava a la gola, inflamava els ulls. El bàrman, un hermafrodita japonès de metro i mig, aprofitant 'l'impasse', s'amoixava l'entreceix. Ni així. Cap mena de reacció. Érem com una diapositiva congelada.

Ha estat llavors, quan semblava que érem a punt de caure en un coma profund, que s'han apagat els llums i la veu metàl·lica del presentador, com Déu Nostre Senyor, ens ha anunciat la bona nova: 'Ladies and gentlemen...! Amb vostès... el gran Sheeeeldon Aaaaadelson!' Efecte de bateria. Els focus han il·luminat la porta, i allà era ell. Somrient, boca de bústia, d'orella a orella, panxut, ulls de tita, perruquí pèl-roig, conill amb allioli espectacular i un elegant bastó de puny de lapislàtzuli. Un aplaudiment frenètic dels presents ha ofegat a mig camí un rot espectacular que li pujava esòfag amunt. Quan ha fet dues passes hem comprovat que anava absolutament pet, com gairebé sempre. Com més avançava, més ampliava el somriure. Més li brillaven el ulls. La transformació era un 'crescendo' anguniós. Quan els ulls eren a punt de petar i les orelles ja li xocaven al clatell, ha arribat al taulell. Per fi! El focus li il·luminava el front. Suava. Sense abandonar el somriure ha fet aquell esforç que cal per a enfilarse al tamboret. Com

sempre, han calgut dos intents. Al primer, sempre falla. No es recorda de recollir adequadament la cansalada ja desbaratada pels anys, i amb tot el pes de la seva humanitat s'esclafa els testicles. Auuuuuuu! Fa cara d'estrènyer l'esfínter. Agafa forces i, finalment, s'arrepapa al tamboret. Cara de patata bullida. Nou somriure i dent d'or. Saluda tothom. Fa un gest digne del papa, però amb més pedres precioses als anells, i una mirada molt més lasciva. Com sempre, demana un daiquiri. L'hermafrodita, diligent, para de tocar-se els ous i acota el cap. 'Yes sir.'

És el gran Sheldon. El nostre. El magnat de les finances. La bèstia. El nostre futur. El salvador. Aquesta vegada, entre rots i glops, ens ha explicat novament el seu joc de la piràmide EuroVegas. Serà una inversió de trenta-sis

milions de dòlars. Els dotze complexos integrats (hotels, restaurants, comerços, casinos i sales de convencions) hauran de construir-se en tres fases.

A cada una, hi haurà quatre complexos integrats de tres mil cambres. Cada complex costarà de dos milions de dòlars a tres mil milions.

Cada operació ha d'assegurar un retorn del 20%. Els diners guanyats a cada fase serviran per finançar la següent. I atenció! Aquí ha fet un glop llarg, ha mirat al sostre, a l'infinit i, com un autòmat, ha dit, amb grollera satisfacció: 'La millor cosa de totes és que jo només hi posaré un 25% dels diners. La resta, la hi posaran els bancs.' I ha esclatat en riallades demoníques, brutals,

**És el gran Sheldon.
El nostre.
El magnat de les
finances. La bèstia.
El nostre futur.
El salvador.**

espasmòdiques. Com si s'hagués de rebotar per dins. 'Els bancs?', hem dit, lívids. 'Quins bancs?' 'L'operació, a més a més, costarà a les arques públiques entre 950 milions d'euros i 2.540', m'ha xiuxiuejat a l'orella un transvestit. 'I l'aigua, d'on la trauran?', ha mormolat l'hermafrodita japonès acollonit. 'I els clients?'

'Vosaltres mateixos. Ja us espavilareu!', ha dit rient el gran Sheldon. 'Sou meus, que no ho veieu? Ja us he comprat.' Aleshores s'ha abaixat la bragueta lentament i ostensiblement, tritritritrititiri... i tots ens hem posat a fer cua, agenollats i sol·lícits. El disc-jòquei ha tornat a posar 'Purple Rain'. I la llum s'ha anat esmoreint moooolt suaument, en un 'fade out' angelical. Al final, només veiem la dent d'or, hipnòtica. I la llum dels diamants dels seus anells, quan acarona els cabells del del davant amb gest magnànim. Mentre esperava pacient i educadament el meu torn, els seus sospirs eren cada vegada més profunds i salvatges. ■

Bruce Springsteen i Barcelona

Bruce Springsteen, 'The Boss', ha tornat a Barcelona. Ha fet dos concerts a l'Estadi Lluís Companys amb l'E Street Band, i amb l'absència del saxofonista Clarence Clemons. El músic de Nova Jersey hi ha presentat el disc 'Wrecking ball'. La relació de Springsteen i Barcelona ve de lluny: el primer concert va ser el 21 d'abril del 1981 al Palau d'Esports, un concert memorable, del qual es conserven alguns enregistraments en vídeo.

Després no va tornar a Barcelona fins al cap de set anys, el 1988, amb dos concerts al Camp Nou: un en la ronda de presentació del disc 'Tunnel of Love', i un altre, en favor d'Amnistia Internacional. Springsteen hi va tornar algunes vegades més, però sense la seva mítica E Street Band. De fet, la ronda mundial de reunió amb la banda, el 1999, la va començar al Palau Sant Jordi.

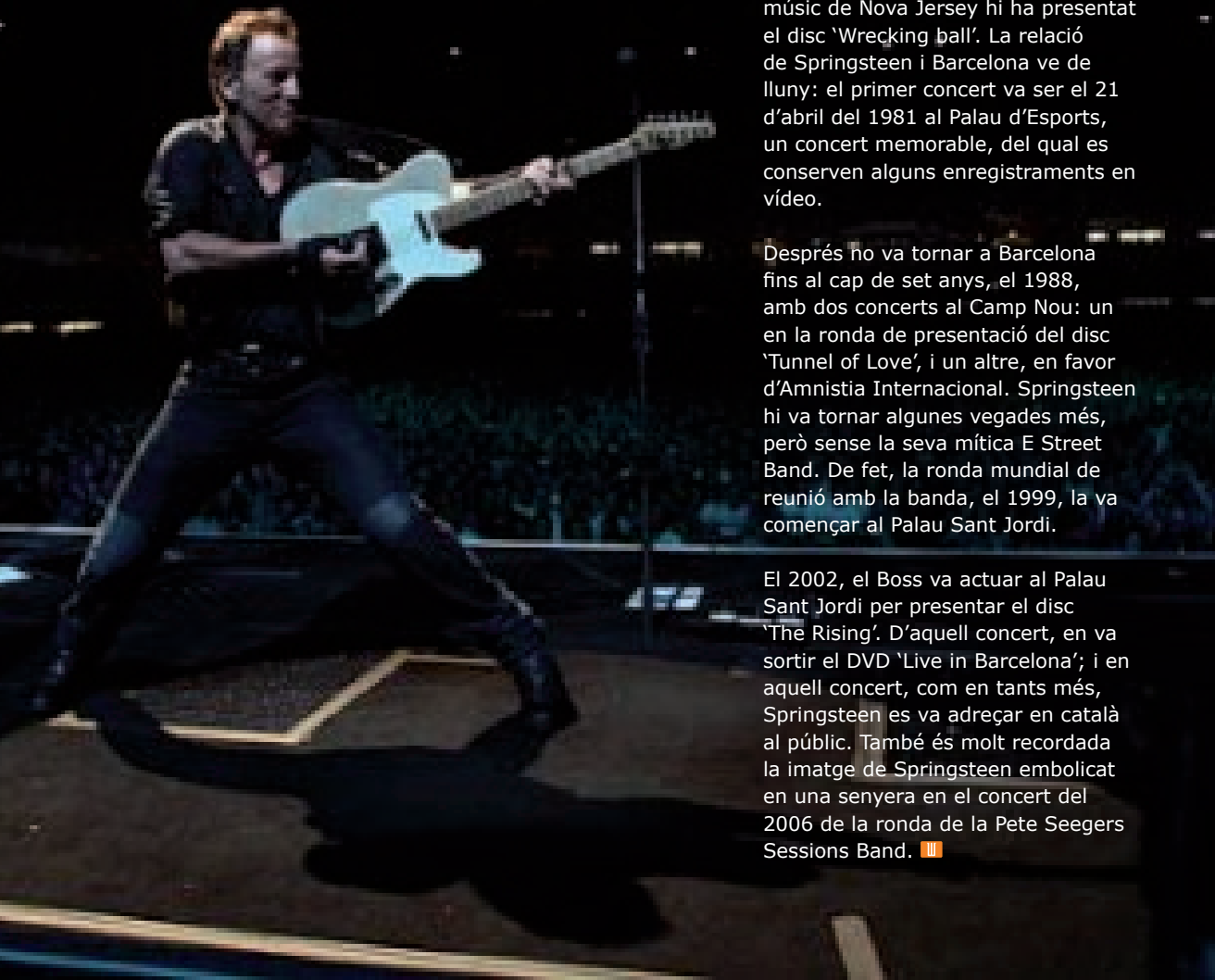
El 2002, el Boss va actuar al Palau Sant Jordi per presentar el disc 'The Rising'. D'aquell concert, en va sortir el DVD 'Live in Barcelona'; i en aquell concert, com en tants més, Springsteen es va adreçar en català al públic. També és molt recordada la imatge de Springsteen embolicat en una senyera en el concert del 2006 de la ronda de la Pete Seegers Sessions Band. ■■

Gabriel Ferrater, Ramon Barnils i els #90ambFerrater

El 20 de maig el poeta Gabriel Ferrater hauria fet noranta anys. Coincidint amb la data va aparèixer el número zero de la revista 'Veus baixes' dedicat a Ferrater. També se li va fer un homenatge a les xarxes socials, amb l'etiqueta #90ambFerrater. Al mensual de VilaWeb, el recordem tot citant el periodista Ramon Barnils:

'L'autèntica cultura és la cultura científica, deia Gabriel Ferrater. Ferrater era un seductor, tal com ja han establert les persones que, a més de conèixer-lo, disposen de cinc dits de front –un parell, o tres–; la seducció, dels oients la començava provocant-los; davant de l'afirmació l'oient el contradeia

amb l'obvietat –"ion vas a parar! ¿i l'Art? ¿i la Literatura?–, el millor que li podia passar a l'obvi és que Ferrater el fes objecte del sarcasme en forma d'escarafall, i el més habitual és que el deixés pel que era: un imbècil, òbviament. El més pràctic que es podia fer, tant per a ell com per a l'oient, era obrir els ulls fent veure que els obries com taronges, i escoltar què venia després de la provocació. Acabaves sabent alguna cosa més de tu mateix, sobretot; sobre la Ciència; bastant coses més sobre Art i Literatura; sobre el Coneixement en general.' (Ramon Barnils, 'Els ecotons', El Temps núm. 200, 18-23 d'abril de 1988) ■■

Joaquim M. Puyal

'President, sàpiga que té un poble al darrere'

El periodista radiofònic Joaquim Maria Puyal va fer un discurs que es recordarà. En ocasió del premi Català de l'Any, Puyal va dir que el veritable català de l'any era el qui sofria les retallades i la crisi, amb moltes dificultats per a tirar endavant. I va defensar el periodisme com un dels pilars de la democràcia, perquè és garant de la llibertat. Adreçant-se al president Artur Mas, li va dir: 'President, si mai se sent sol, sàpiga que té un poble al darrere. Si els catalans anem junts, som imbatibles.'

El «Nobel» per a Jordi Savall

El músic Jordi Savall (Igualada, 1942) ha estat reconegut amb el Léonie Sonning Music Price o Sonning Award, que atorga la Léonie Sonning Music Foundation de Dinamarca, una distinció considerada el Nobel de la música. El premi en destaca la carrera artística i la constant investigació sobre la música antiga. En la llista de premiats, hi trobem Ígor Stravinski, György Ligeti, Daniel Barenboim... La carrera de Savall va començar a mitjan anys 1960, juntament amb la seva dona, la soprano Montserrat Figueras (que es va morir fa poc). Junts van fundar el grup Hespèrion XX-XXI (1974), la Capella Reial de Catalunya (1987), Le Concert des Nations (1989) i el segell discogràfic Alia Vox (1998).

L'estiu que viurem peril·losament

La crisi de l'euro promet uns quants mesos de molta tensió, amb tot de dies clau que us expliquem en aquest calendari.

Ningú no pot saber avui què passarà a Europa al setembre. Qui governarà a Grècia i com portarà el diàleg amb la troica? Continuarà Rajoy essent president del govern espanyol? Sabrà contenir Merkel l'hemorràgia de vots del seu partit? Hollande haurà començat a bastir una coalició de països que volen menys pressió en els pressupostos i més creixement? Esdevindrà Xipre el nou malson de la Unió? O serà la Gran Bretanya?

Us expliquem el calendari d'un estiu on tots viurem peril·losament (tenint en compte, amb tot, que les coses realment peril·loses esclaten sense avisar abans).

Nou marc per al rescat bancari

La Comissió proposa un nou marc per al rescat dels bancs. Alemanya intenta evitar que el Banc Central Europeu pugui acudir al rescat dels bancs passant per damunt dels estats, però aparentment és una batalla que té molt difícil de guanyar, especialment per culpa del cas Bankia. El mateix dia hi ha consell de govern del Banc Central Europeu.

Comença l'Europeu de futbol

Comença l'Eurocopa de futbol, que es fa a Polònia i Ucraïna. La major part dels països europeus boicotaran Ucraïna per la seva política contra els drets humans i no hi enviaran mandataris, malgrat que les seleccions jugaran els partits. No es descarta que això generi algun augment sobtat de la tensió, sobretot amb Rússia.

Legislatives franceses

Primera tanda de les legislatives franceses. Hollande necessita un bon resultat per a reforçar la seva posició com a dirigent del nou model basat més en el creixement que no pas en l'austeritat a Europa.

Eduard d'Anglaterra visita Gibraltar

El govern espanyol protesta per la visita i les relacions entre tots dos estats es tensen encara més. Alguns mitjans espanyols magnifiquen aquests dies la crisi per Gibraltar com una manera d'apartar la vista dels problemes que té el seu país.

L'IPC a l'eurozona

Es faran públics els resultats de l'índex de preus del consum a l'eurozona, un indicador clau per a valorar l'eficàcia de les polítiques de la Unió. Un mal resultat pot donar pas a un nou atac a la divisa comuna.

Legislatives gregues

Un dia molt important. Segona tanda de les legislatives franceses i, sobretot, eleccions legislatives a Grècia. Segurament el tema principal. Si els partits contraris al rescat aconseguixen formar govern a Atenes, segurament de la mà de Syriza, la política europea haurà de canviar del tot perquè Grècia denunciarà els acords de rescat. Caldrà veure, amb tot, si fins i tot guanyant Nova Democràcia el nou govern no planteja canvis en vista de la tensió social al país. És possible, a més, que a França Hollande no aconseguixi la majoria i es vegi obligat a pactar amb l'extrema esquerra.

Cimera del G-20

Cimera del G-20 a Los Cabos (Mèxic). La Comissió Europea ha proposat que s'hi discuteixi la crisi dels bancs europeus.

Cimera a Roma

Els caps de govern d'Itàlia, França, Alemanya i Espanya es troben a Roma en una cimera especial. La situació espanyola, però també la italiana, centrarà aquesta reunió extraordinària.

Mitt Romney, candidat republicà

La convenció del Partit Republicà a Tampa (Florida) proclamarà Mitt Romney candidat a la presidència. L'economia serà el centre de la campanya, que acabarà amb les eleccions de novembre.

Reunió a Brussel·les

El Consell Europeu reuneix a Brussel·les tots els caps d'estat i de govern de la Unió, on hauran de validar tot el que hagi passat durant el mes i especialment estudiar el resultat de les eleccions gregues.

Barak Obama, candidat a la reelecció

La convenció del Partit Demòcrata a Charlotte (Carolina del Nord) proclamarà Barak Obama candidat a la reelecció.

Eleccions presidencials a Islàndia

Eleccions presidencials a Islàndia. Islàndia no forma part de la Unió Europea, però la seva posició decidida d'oposar-se al rescat dels seus bancs i portar a presó els seus dirigents ha convertit la petita illa del nord en una mena d'estendard polític. Per això cada elecció es mira amb lupa des d'Europa.

Eleccions al parlament dels Països Baixos

El govern es va trencar el 23 d'abril perquè l'extrema dreta no ha volgut assumir la política de retallades de l'estat del benestar posada damunt la taula pel primer ministre. Des de la Unió Europea es vigila amb ansietat què hi pot passar. Un fort vot als partits extremistes faria saltar totes les alarmes. Aquest mes també s'han de fer eleccions a Àustria, el país amb el nivell més baix de desocupació de la UE. I a l'octubre n'hi haurà a Lituània i a la República Txeca.

Jocs Olímpics 2012

La inauguració dels Jocs Olímpics de Londres farà coincidir a la capital britànica la majoria de dirigents polítics mundials, que aprofitaran l'avinentsa per a establir diàlegs bilaterals.

Ernest Sena

Nacionalitzar la banca

Tant si agrada com si no, els bancs són necessaris i, a més, molt sensibles. El negoci bancari és tan vell com el comerç humà. Es pot dir que, sofisticacions i dimensions a banda, la majoria d'operacions bancàries, amb els instruments pertinents, ja eren utilitzades pels fenicis. I el Renaixement ja en va viure, a la Mediterrània i al món aleshores conegut, una primera esplendor.

En aquest segle XXI, mundialitzat i en xarxa, la necessitat i la sensibilitat d'aquestes empreses s'ha fet aclaparadora. Avui es pot pagar una beguda refrescant a l'Amazònia o ben calenta al Nepal sense portar diners a sobre ni donar res més en canvi: amb la targeta de crèdit. Per fer-ho, això sí, cal tenir un compte corrent obert en un banc o en una caixa d'estalvis. En una entitat solvent i amb saldo i prou disponibilitat, a fi de no complicar la vida al venedor de begudes d'aquell racó del planeta.

És perfectament imaginable, i viable, un país sense indústria tèxtil, paperera, sabatera o sense moltes activitats econòmiques més. Ara, un país no pot funcionar sense banca. Precisament per això, per aquesta doble característica crucial, el negoci bancari, tot i desenvolupar-se

en lliure competència en les nostres latituds, és sotmès a reglamentacions, supervisions i controls nacionals, estatals i internacionals com cap altre. Cal dir que és bo i necessari que així sigui. Tot i que molt sovint,

Quan falla la banca, la crisi financera es trasllada a l'economia real, amb la desaparició de milers d'empreses i la destrucció de centenars de milers de llocs de feina.

massa sovint, com en tota obra humana, les reglamentacions són manifestament millorables, els supervisors no fan honor a les seues responsabilitats i els controladors són tous i condescendents a l'hora d'aplicar les exigències obligades, no fos cas que els banquers s'enutgessin i els dificultessin una relació fluïda i gratificant, ara i en el futur. La simbiosi entre els uns i els altres s'ha de preservar.

I és que aquesta és una altra característica del negoci bancari:

la capacitat de decidir a qui i com es presten recursos financers proporciona poder, un poder creixent, a qui la té, a gestors i administradors. Contràriament a allò que caldria esperar, la crisi actual ha ampliat el poder financer en detriment del poder polític. Però aquest és un tema per a una altra secció.

La solvència del sistema bancari estatal es troba, sense excepció, sota mínims a conseqüència d'una gestió empresarial ineficaç, a cavall del boom immobiliari, amb l'objectiu de maximitzar el benefici a curt termini; producte també de l'explosiva combinació de legislació, supervisió i control deficients i de la negativa de tothom –autoritats públiques, institucions i operadors privats i grans mitjans de comunicació– a assumir la realitat. Quan l'agost del 2007 es manifesta la crisi financera internacional, hi ha prou elements de judici per a concloure que, per raons externes i internes, el sistema està ben tocat i cal actuar ràpidament i a fons o anirà de mal a pitjor. Hom va optar per negar la realitat en públic, per publicitar una imatge de solidesa inexistente i tothom va trobar-se entrampat en l'enorme fal·làcia. Els bancs, en primer lloc.

Per si no n'hi havia prou, la

sensació d'improvisació, de manca de programa de govern clar i coherent i la falsa suficiència i arrogància d'aquests darrers sis mesos han acabat d'encomanar el clima de desconfiança a tot el sistema financer, alhora que les entitats miren de guanyar temps produint el màxim excedent amb el mínim risc possible i diluint els problemes propis amb els dels altres, però sense atacar a fons el quadre crític resultant d'uns actius devaluats i de realització problemàtica, l'excés d'apalancament i la necessitat de recapitalització.

Quan falla la banca, la crisi financera es trasllada a l'economia real, amb la desaparició de milers d'empreses i la destrucció de centenars de milers de llocs de feina. Tot i aquest nefast resultat, els bancs, element sensible de tot sistema econòmic mínimament desenvolupat, són necessaris. I si no són capaços de resoldre's els problemes tots sols, cal que actuïn els poders públics.

Durant el segle XX, nacionalitzar la banca figurava a Europa en tots els programes polítics que pretenien trencar l'estatu quo anterior del sistema, tant des d'una banda de l'espectre ideològic com des d'una altra. Cal reconèixer que, quan s'ha portat a terme, els resultats

no han estat particularment brillants i tard o d'hora s'han hagut de revertir les decisions, amb el cost social corresponent. Però, en la circumstància actual d'aquest país, la nacionalització de la banca, d'aquella part de la banca que es manifesta incapaç de resoldre's els problemes i que continua agreujant la situació general, adquireix una altra dimensió.

Com que ja ha passat el temps de permetre la fallida d'alguna entitat bancària i d'actuar amb rapidesa i contundència amb la resta del sistema; com que el sector privat, accionistes actuals i potencials, no està en condicions d'aportar els recursos necessaris, la recuperació de la solvència d'entitats com ara Bankia i CatalunyaCaixa requereix la intervenció pública via nacionalització amb la finalitat de constituir una banca pública solvent i eficaç que, amb perspectiva de futur, permeti de recuperar íntegrament els recursos públics esmerçats, disposar d'un instrument per tal d'ajudar a corregir les imperfeccions del mercat i de revertir a la societat una part de l'excedent produït pel negoci bancari.

En el context de la política d'ajust i d'estabilitat pot semblar socialment inoportú de destinar recursos públics a aquesta

Nacionalitzar la banca presenta un gran inconvenient: la manca de credibilitat dels governants

finalitat. Tanmateix, cal tenir molt presents dues qüestions: els recursos de procedència europea no compliquen el ja complex panorama del dèficit públic i, cosa més important, les altres opcions aplicades fins ara des del FROB són, sens dubte, d'un cost superior per a l'erari públic: algunes han estat un autèntic regal. Sense oblidar que, per múltiples raons, els menys partidaris de l'opció nacionalitzadora són les entitats privades.

Nacionalitzar la banca, ara i aquí, presenta un gran inconvenient, tanmateix: la manca d'autoritat i de credibilitat dels governants, en tots els estaments, còmplices per acció i per omissió i cridats ara a realitzar-la per imperatiu històric. Només un gest d'honestedat pot començar la tasca de recuperació d'aquesta autoritat i credibilitat perdudes: capitanejar la depuració de tota mena de responsabilitats dels administradors i dels gestors que han portat a la ruïna l'entitat que ha calgut nacionalitzar.

Posa't a punt

Posa't a punt, fer un programa a l'Idec és obrir-te noves oportunitats professionals

Al'IDEC estem decidits que els nostres alumnes treballin en el que desitgen quan acabin qualsevol dels nostres programes. Uns programes avançats que hem dissenyat a partir de quatre grans eixos: l'especialització de cadascun d'ells, un professorat excel·lent, uns convenis de col·laboració immillorables amb les empreses i un programa de pràctiques sense competència en l'àmbit universitari estatal. Què volen les empreses? Gent preparada? Els en donem. Gent amb experiència? També els en donem, perquè els nostres alumnes surten amb una formació pràctica absolutament orientada a la feina que desenvoluparan.

Així que prepara't, perquè el més probable és que després de fer un dels nostres programes comenci la feina de la teva vida.

Informa-te'n a www.idec.upf.edu

ÀREES DE FORMACIÓ: Comunicació i Periodisme • Dret • Gestió Cultural i Humanitats • Comunicació i Mitjans Audiovisuals • Política i Societat • Publicitat i Reputació Corporativa • Llenguatge i Traducció • Creativitat en Mitjans Digitals • Salut i Benestar Social • Innovació i Gestió de la Informació

POSA'T A PUNT

Màsters i Programes de postgrau en Comunicació i Ciències Socials
Universitat Pompeu Fabra. www.idec.upf.edu

Isaac Rosa, escriptor

Madrid no és 'Madrid'

Us aviso, amics i amigues bilbaïns i barcelonins: Madrid no és Madrid. Sí, s'escriuen igual, semblen ben bé igual, però no es diuen igual: Madrid es pronuncia amb calma, sense escarafalls, amb la mà estesa; mentre que Madrid, l'altre Madrid que s'escriu igual i que no és pas el mateix, es pronuncia arrufant les celles, ensenyant les dents, amb els punys premuts. Si cal, ho posaré entre cometes, perquè es pugui saber quan cal canviar el gest a l'hora de dir-ho.

No, Madrid no és pas 'Madrid'. Potser us penseu que veniu a 'Madrid', i al final us sorprendreu de descobrir que en realitat sou a Madrid. Passa sovint, molts visitants ho noten: esperen trobar-se amb 'Madrid' i acaben quedant-se a Madrid. Sobretot perquè descobreixen que no solament hi ha 'madrilenys', sinó molts més madrilenys. Tots els qui, naturals o d'adopció, lluitem cada dia perquè el nostre Madrid no es converteixi en el seu 'Madrid'. Els mateixos que sabem que els bascos no són 'els bascos', ni els catalans 'els catalans' que pronuncien amb les

dents els partidaris que Madrid sigui 'Madrid' i prou. I encara més: ací som molts els qui creiem que Espanya no cal que sigui 'Espanya'. No sé si m'explico.

El nostre Madrid, sense cometes ni punys estrets, és la ciutat que no demana d'on véns, una ciutat acollidora i mestissa

El nostre Madrid, sense cometes ni punys estrets, és la ciutat que no demana d'on véns, una ciutat acollidora i mestissa, de barris vius que rebutgen tant que la seva ciutat esdevingui una caserna com una marca turística. És el mateix Madrid que ha sortit tantes vegades al carrer a defensar la ciutat, a ser la tomba del feixisme, a proclamar la república o a rebutjar les noves

guerres imperialistes. L'orgullosa capital del 14 d'abril, del 15-M, de la marea verda, de les brigades veïnals contra les batusses racistes, de la bicicrítica que ocupa el carrer sense demanar permís, de l'Orgull Gai, de les ràdios lliures i dels centenars d'espais inquietos per on corre lliure el pensament crític.

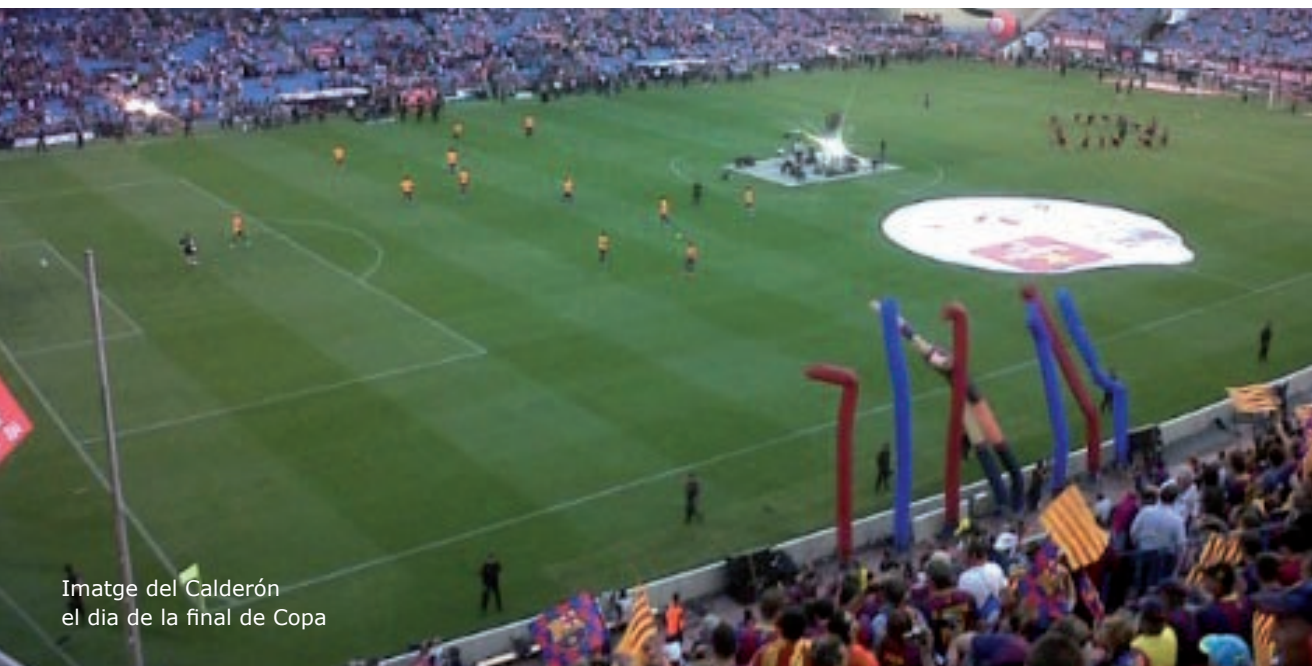
És cert que de cap a cap de la història Madrid ha estat massa voltes 'Madrid'. Darrere el 'No passaran' va venir el 'Ja hem passat', i la dictadura va maldar a fons perquè 'Madrid' no tornés a ser Madrid, construint una capital que aspirava a un centralisme dominant, irresistible, sentinella i panòptic contra els qui aspiressin a una Espanya que no fos 'Espanya'. Malgrat tot, sota el ciment d'aquell 'Madrid' asfixiant, es va mantenir viva la llavor d'aquell altre Madrid que, d'aleshores ençà, es planta desafiant, brota ací i allà i ocupa tant d'espai com pot.

Benvinguts i benvingudes a Madrid. Sense puny clos, amb la mà oberta. ■

Vicent Partal

'Els policies em van exhibir mentre sagnava'

Entrevista amb el seguidor del Barça agredit per la policia a la final de la Copa

Imatge del Calderón el dia de la final de Copa

Va començar a sonar la Marxa Reial espanyola. J. M. seia al sector 324 de la tribunal lateral del Vicente Calderón. Exactament, a les últimes cadires sota cobert. Al darrere, una paret i el passadís de l'escala vuit. Ell no ho sabia, però era el pitjor lloc de l'estadi, el lloc on la policia podia actuar amb més discreció. J. M., de trenta-quatre anys, amb parella i feina estable, va desplegar una estelada, blava, en el moment que l'estadi rebia amb una xiulada

multitudinària l'hereu de la corona espanyola. No va tenir temps ni de pensar: una colla de policies el va enganxar per darrere i va començar un malson que va durar moltes hores.

Havia arribat a Madrid amb l'autobús de la penya de Sant Vicenç de Castellet (Bages). Quan encara mancava mitja hora per a començar el partit ja eren tots a la localitat que els corresponia. Duien samarretes del Barça i una

estelada, i no paraven de fer-se fotos. Van baixar fins a la vora del camp per immortalitzar el que esperaven que seria una festa. Els policies, aleshores, no van dir res.

Però en el moment que les dues afeccions van començar a xiular es van abraonar justament sobre ell. En J. M. no va entendre què passava. Eren una colla d'agents de la policia espanyola que van començar a pegar-li al passadís mateix.

V. P. Vas veure qui eren?

J. M. Tot va ser molt ràpid. Només recordo que vaig demanar a un amic que ho fotografiés. Ho va fer i de seguida un grup de policies li van agafar la màquina i van esborrar-ne les imatges. Només recordo que un era molt alt, molt.

V. P. Et pegaven sense més ni més, davant la gent?

J. M. Sí. Em van tirar contra la paret, em van emmanillar de seguida i m'anaven pegant. Em van fer sang i jo crec que m'exhibien sagnant davant la gent que encara pujava cap als seients.

V. P. I no et defensava ningú?

J. M. Estava molt atabalat. No entenia aquella situació, però sí que vaig sentir gent que els deia que em deixessin estar. Però la veritat és que eren molts i feien circular tothom.

V. P. Saps quant va durar?

J. M. La veritat és que no ho sé segur. Vaig sentir el primer gol encara en aquell passadís i el segon al replà de sota, on em van fer baixar després.

[El primer gol va ser al minut dos del partit i el segon, al minut dinou.]

V. P. T'anaven pegant, mentrestant?

J. M. Sí. No paraven. Cops al cap, em pressionaven contra la paret, m'insultaven... se'm va fer molt llarg.

V. P. Quina mena d'insults?

J. M. 'Català de merda', que ho pagaria, que em trencarien el braç. Coses així.

V. P. Si vas sentir el segon gol al replà, vol dir que et van pegar vint minuts, si més no. Què va passar després?

J. M. Jo sagnava i en un moment determinat em van fer baixar i em van treure fora del camp; em van portar a una unitat mòbil del SAMU perquè em cuessin.

Els vaig demanar que no em deixessin sol amb la policia, però em van dir que no podien fer res tret de curar-me les ferides. A fora m'esperaven els qui m'havien pegat, començant per aquell tan alt.

A J. M., se li veuen ben clares les ferides a la cara. L'evidència dels cops és indiscutible i encara m'ensenya un bony notable darrere l'orella. Porta la documentació mèdica. Quan el van deixar en llibertat es va fer visitar. El paper de l'Institut Català de la Salut diagnòstica cinc escorcions a la cara, rascades al coll, cops i escorcions a l'espatlla i al colze, lesions per manilles, un hematoma en una mà, dolor lumbar... Un quadre típic després de rebre una agressió.

V. P. Què va passar després, quan vas abandonar el SAMU?

J. M. Em van ficar en un cotxe patrulla. No eren del mateix grup i vaig notar que no entien què passava. Vam fer una volta completa a l'estadi mentre miraven de saber què fer-ne, de mi. Finalment van rebre la instrucció de portar-me a la comissaria de Moratalaz.

V. P. I ningú no et va dir per què t'havien detingut?

J. M. No. Ningú.

'Em pressionaven contra la paret, m'insultaven... se'm va fer molt llarg'

J. M. ha volgut explicar el fet de primera mà. Aquests dies n'han circulat versions que no s'ajusten del tot amb el que li va tocar viure. Ell, per exemple, distingeix molt clarament el tracte de l'escamot policíac que hi havia a l'estadi del que va rebre després. Recalca que a la comissaria ningú no li va pegar i demana que els qui el van veure sagnant al replà i a les escales es posin en contacte amb la seua advocada, Gemma Calvet. Repeteix que el van exhibir. Que semblava com si volguessin espantar els qui ho veien. Ho diu amb cara de cansat i repeteix que, després de dir-ho vol descansar i prou, que no vol ser objecte de polèmica. Ell anava a veure un partit de futbol i es va trobar amb el que es va trobar sense haver-ho cercat. Ara una jutgessa l'ha encausat com si fos ell l'agressor i ell haurà de respondre judicialment.

V. P. A la comissaria de Moratalaz, què va passar?

J. M. Em van posar en una sala amb més detinguts, jo amb la samarreta del Barça allà sol darrere els barrots. Després van aparèixer dos nois bascos de l' Athletic que jo no coneixia de res. Només hi va haver un moment que un policia em va dir que em cremaria la bandera, però res més...

'Em van demanar que signés un document on deien que havia fet coses que jo no havia fet. I m'hi vaig negar.'

V. P. Que encara la tenies, l'estelada?

J. M. No. Suposo que se la van quedar els policies de l'estadi. No ho sé. A mi, em van enxampar i tot va quedar on era. La motxilla que portava, de fet, la van arrebregar els de la penya.

V. P. Que et devien cercar...

J. M. Ningú no sabia on era jo... Hi va haver un moment que em van llegir els drets i tot això i em van dir que podien fer una telefonada, ells no jo, avisant que m'havien detingut. Vaig optar per donar el telèfon de l'autobús de la penya. S'havien quedat esperant si jo apareixia i van ser els darrers a abandonar Madrid. Em van dir després que havien rebut la trucada cap a les dues de la matinada...

V. P. I tu continuaves sense saber el perquè de tot plegat.

J. M. Em van demanar que signés un document on deien que havia fet coses que jo no havia fet. I m'hi vaig negar. Només vaig signar el document de les coses que portava quan vaig entrar-hi, que no duia ja ni el mòbil, que tampoc no sé on ha anat a parar

V. P. Vas poder dormir?

J. M. La veritat és que no. Alguna

capcinada i prou. No entenia què hi feia, allà, i només volia anar-me'n, i com més aviat, millor. Quan va aparèixer l'advocat d'ofici em van fer parlar amb ell i em van prendre les empremtes digitals, van fer les fotos i tot el que toca.

V. P. Al sumari que ara s'instrueix contra teu la jutgessa et barreja amb els dos seguidors bascos. Us coneixíeu?

J. M. No. De res. No els havia vistos mai. A més, al camp ocupàvem espais separats. No entenc què pretenen amb això.

V. P. Quina relació hi vas tenir, amb ells?

J. M. Érem allà junts! Un em va demanar de canviar-nos la samarreta. M'ho vaig pensar molt perquè no la canvio per res, però al final m'hi vaig avenir i ara tinc la seva. De totes maneres, quan ens van portar a la jutgessa ens vam tornar a posar cadascú la seva. Jo volia declarar amb la samarreta del Barça...

V. P. Ja sé que és anecdòtic, però sabíeu el resultat del partit?

J. M. Algú ens el va dir quan ja feia moltes hores que érem allà dins. Me'n vaig alegrar, però la veritat és que no era pas la cosa que em preocupava més...

V. P. Finalment, al matí us van portar a la jutgessa.

J. M. Sí. No n'estic gaire segur, de l'hora. La meva parella recorda que l'advocat li va trucar a les deu del matí. Em sembla que era cap a aquesta hora que ens van portar al jutjat a declarar.

V. P. I quan et van posar en llibertat?

J. M. Ja eren prop de les dues. Em van comunicar que m'obrien un procés penal meu i ara els serveis jurídics preparen la nostra denúncia dels fets i la defensa.

V. P. I un cop al carrer?

J. M. Vaig demanar als bascos que m'esperessin perquè ells van declarar uns quants minuts abans i em van deixar el telèfon perquè pogués trucar a casa. La seva advocada em va portar a Atocha i vaig arribar a Barcelona amb l'AVE a les 18.40...

Amb calma, sabent on té cada paper, revisa la cartera i m'ensenya el bitllet amb l'hora marcada. Torna a dir que està molt cansat i que se'n vol anar a casa.

J. M. Necessito desconnectar. No vull parlar amb ningú d'això, solament explicar-ho perquè quedi clar què vaig viure, i ara només vull desaparèixer i tornar a la normalitat. Anava a veure un partit de futbol i mira què em vaig trobar...

Mentre s'allunya insisteix a dir que localitzar els testimonis de com el van exhibir sagnant seria important per a ell i per al procés judicial que ara comença. Se li veu que no s'acaba de creure's que tot això li hagi pogut passar. Els cops, amb tot, ben visibles a la cara, recorden que era al seient menys discret aquell divendres de futbol, al Vicente Calderón de Madrid.

Martí Crespo

El present del futur **HTML**

Quan mirem una pàgina web, hi veiem textos, imatges i àudios maquetats i presentats segons un disseny determinat. Però perquè apareguin estructuradament, els dissenyadors i programadors web necessiten llenguatges informàtics. El principal és l'HTML (HyperText Markup Language), que es va començar a desenvolupar inicialment per compartir informació entre científics de tot el món. A partir de la dècada del 1990, amb la invenció del web (World Wide Web), l'HTML va esdevenir el codi bàsic per confeccionar pàgines de navegadors.

Des d'aleshores, el Consorci World Wide Web (W3C) s'ha encarregat de controlar-ne l'evolució, però el 2004 un grup d'empreses i institucions com Apple, la Fundació Mozilla i Opera van fundar un grup de treball amb el disseny d'adaptar l'HTML a les noves funcions i usos típics de les webs més modernes. L'anomenat

HTML5, així, incorpora noves etiquetes ('tags') amb significat semàntic, integra directament elements d'àudio i de vídeo sense haver d'instal·lar cap tecnologia externa (com el Flash) i vol ser, també, un veritable llenguatge multiplataforma, que funcioni, així mateix, amb les creixents aplicacions mòbils.

El dissenyador i programador vilafranquí Francesc Puig ja fa temps que s'hi ha especialitzat, tot i que encara no és una versió definitiva ni oficial: 'L'HTML ha experimentat una evolució brutal en el temps, des de les versions 1, 2, 3, 4 i el posterior XHTML, que pretenia enriquir aquest codi sobretot de cara al programador. Ara hi ha un esborrany, l'HTML5, que es preveu que al 2014 ja s'estableixi com a estàndard.' Els navegadors més nous, com el Chrome, l'Opera i el Firefox, ja l'integren, i en el cas de l'Internet Explorer, la futura versió 9 ja l'interpretarà. I és que, diu Puig,

Escolteu l'entrevista complerta amb Francesc Puig al programa l'Internauta

'l'HTML5 aporta avantatges als programadors (perquè és un codi més endreçat i enriquit), però també als navegadors: 'Una de les filosofies rere l'HTML5 és tornar més poder al navegador, des d'on podem fer més coses que no abans, com ara emmagatzemar-hi dades (com un petit banc de dades), que s'hi mantenen encara que es tanqui o no hi hagi connexió.'

Però en què consisteix, exactament, l'HTML5? 'No és un llenguatge sol', el defineix Puig, 'sinó un concepte tecnològic pensat com un paraigües, amb tres funcionalitats bàsiques: el codi HTML en si, que apunta cap a línies de l'anomenat web semàntic, més llegible, més net i més fàcil per al programador; el CSS3, l'última versió dels fulls d'estil, que donen una presentació bonica a les pàgines; i, finalment, la integració definitiva del llenguatge Javascript, el codi bàsic per programar apis o

funcionalitats enriquides i que donen valor afegit a l'HTML.' Resumint: 'El primer HTML era estàtic; després es va fer una mica més dinàmic (XHTML), i, amb l'HTML5, tot s'ha endreçat i s'ha englobat sota un mateix paraigües.'

Un altre aspecte notable del nou HTML és el caràcter multiplataforma. En una època en què el web cada vegada és menys estàtic i més mòbil, l'HTML5 s'adapta fàcilment no sols a tots els navegadors, sinó també a dispositius de televisió intel·ligent, telèfons i pissarretes. Puig en destaca, especialment, la facilitat de crear-hi aplicacions per a ginyes mòbils, el tema central del taller 'De web a app' que va impartir a la jornada HTML5 DevUp a Barcelona, el 27 d'abril passat. Una jornada on, esmenta amb un punt d'ironia Puig, algú ja va començar a parlar de l'HTML Next, l'evolució de l'HTML5...

#nosaltres...

Celebrem el cinquantè aniversari de la publicació de 'Nosaltres, els valencians' de Joan Fuster, amb les voluntats i els missatges que van fer arribar a VilaWeb unes quantes personalitats del país

El 12 de maig va fer cinquanta anys que 'Nosaltres, els valencians', escrit per Joan Fuster i publicat per Edicions 62, arribava a les llibreries. El llibre ha marcat el rumb d'uniques generacions de valencians que s'han dedicat a construir el país que l'escriptor de Sueca descrivia amb originalitat i agudesia. Fuster hi feia una panoràmica temporal i territorial de l'economia, la política, la història, la llengua, la demografia, etc., del País Valencià. La força d'aquesta obra, i de les que va escriure després, empeny encara ara l'esperit constructiu d'una nació que va de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó.

Fuster va precisar clarament la seva intenció a l'hora d'escriure el llibre: 'Som un poble anòmal. Però les anomalies d'un poble mai no són fortuïtes; mai no vénen solament provocades per la crisi d'una generació ni per l'aleatòria

deslleialtat d'unes oligarquies. Tenen llur origen en zones més internes i en mòbils més incisius a l'ésser col·lectiu... cal una investigació molt afinada de la societat, en l'espai i en el temps, per a poder treure'n l'aigua clara. La perquisició ha d'incidir sobre la realitat viva, i ha de remuntar-se a la seva genealogia... Jo no sóc sociòleg ni historiador.. Però... en la inhibició dels altres pren estímul el meu propòsit... Una altra cosa puc al·legar... el fet de compartir un apriorisme militant... Els valencians hem de defensar-nos com a poble...'

La incògnita de la data d'eixida del llibre, resolta

Sempre s'havia dit que 'Nosaltres, els valencians' s'havia distribuït per primera vegada la diada de Sant Jordi del 1962, ara fa cinquanta anys. I, d'alguna manera, és cert. Però, també

s'havia dubtat sempre que hagués estat el 23 d'abril la data de sortida al carrer. Segons que consta en una carta que Ramon Bastardes va enviar a Joan Fuster, i que es conserva a la Biblioteca de Catalunya, 'Nosaltres, els valencians' es va distribuir el 12 de maig de 1962. Com que el 23 d'abril d'aquell any era Dilluns de Pasqua, el Dia del Llibre es va ajornar al dissabte 12 de maig. I d'aquí ve la confusió sobre la data d'aparició del llibre.

A la pàgina següent:
Xavi Sarrià (València)

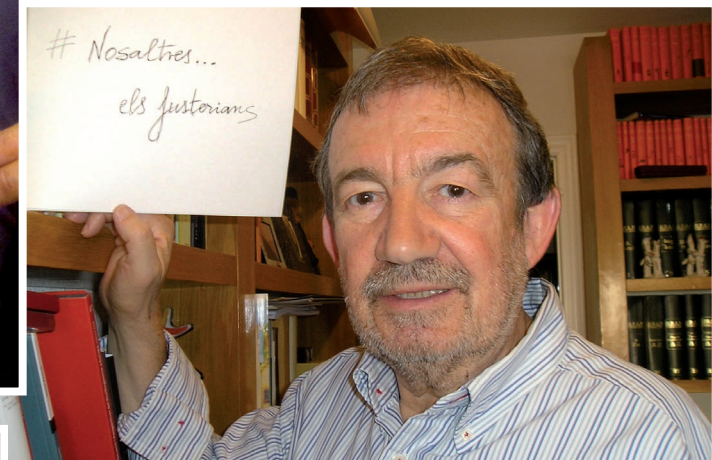
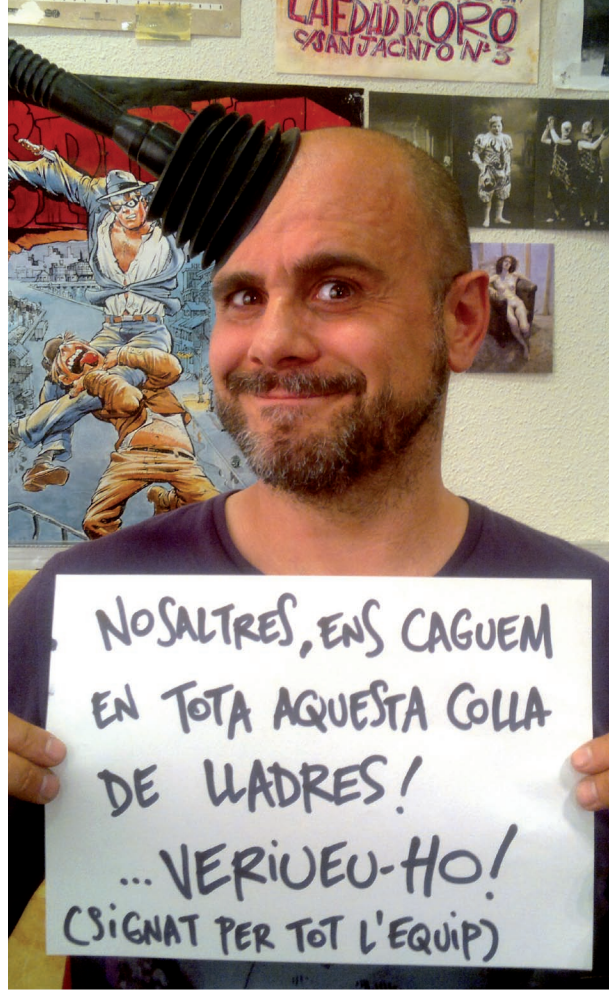
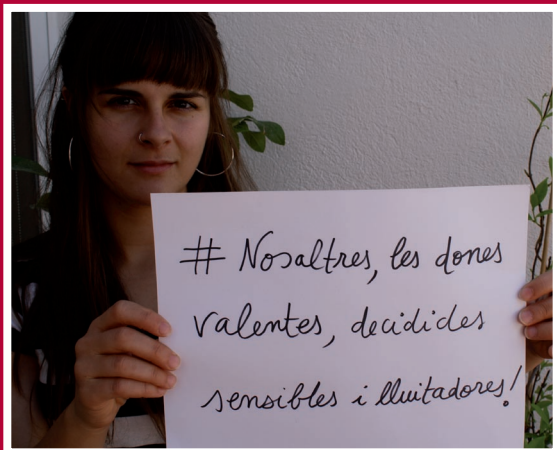

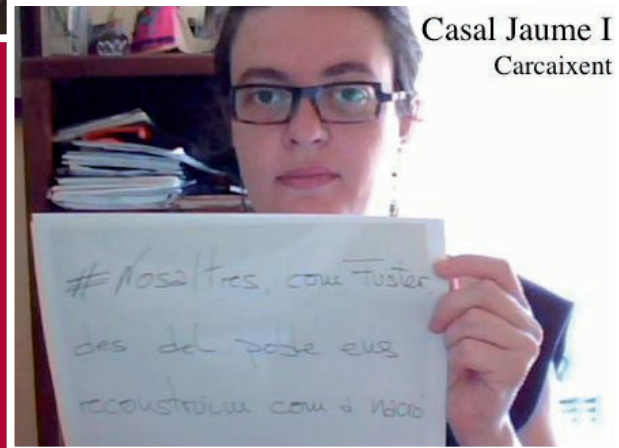
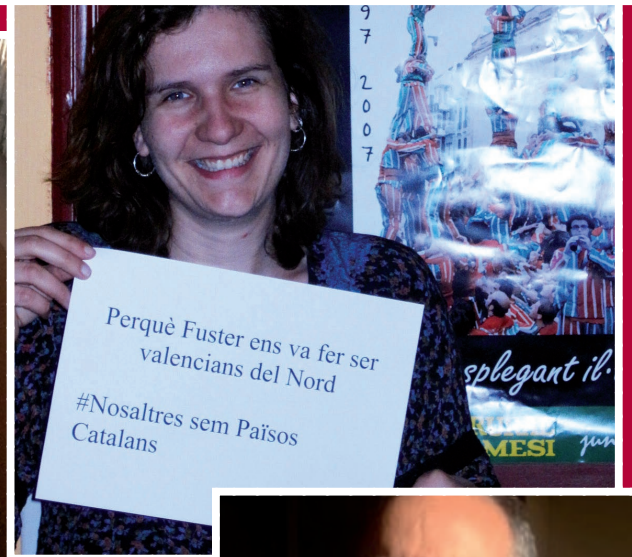
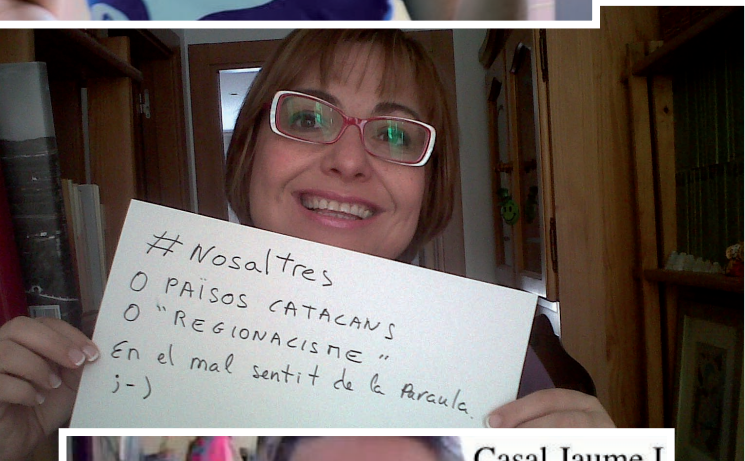
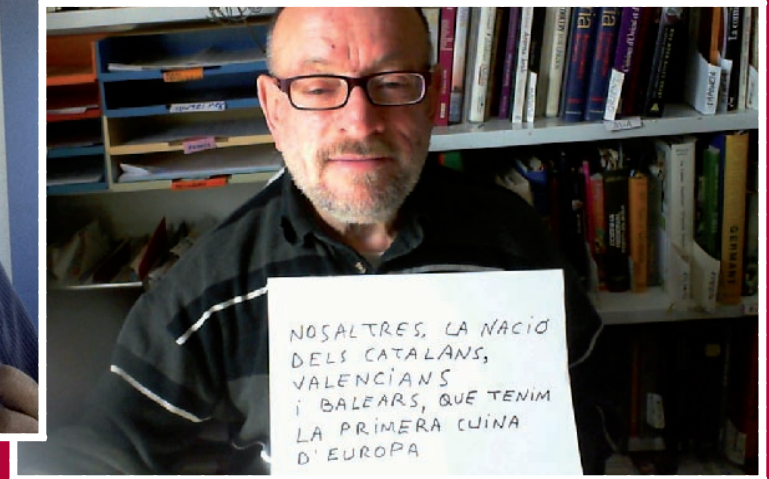
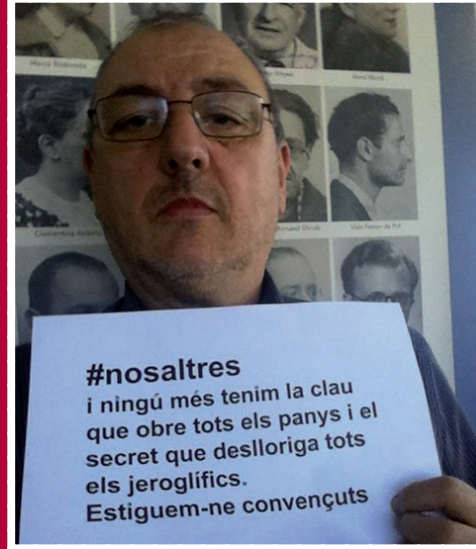
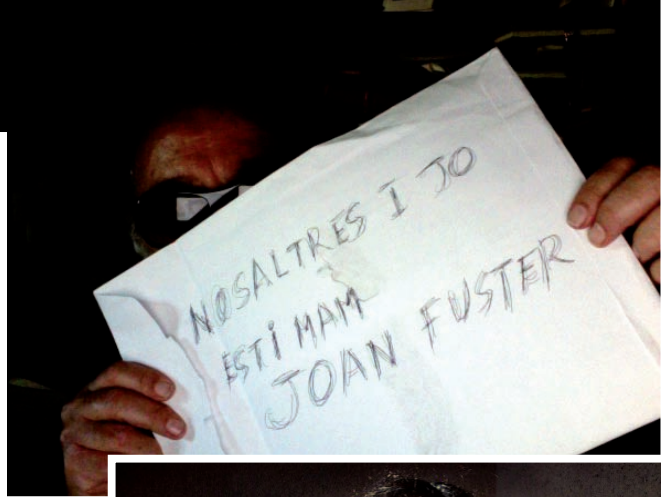
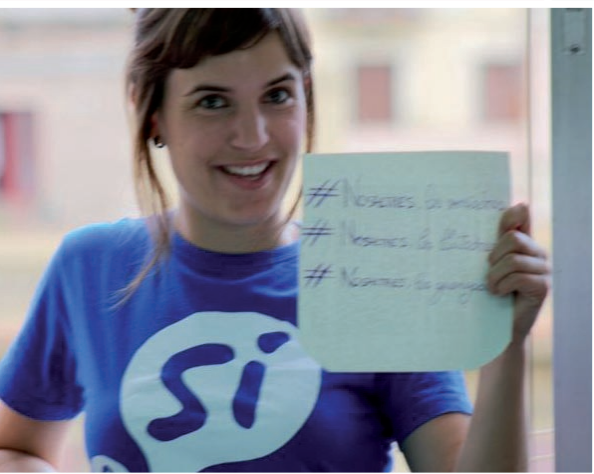
En aquesta pàgina, de dalt a baix i d'esquerra a dreta: Isabel-Clara Simó (Alcoi), Mar Iglesias (Alacant), Núria Cadenes (València), Meritxell Gené (Lleida) i Francesc Ribera 'Titot' (Berga).

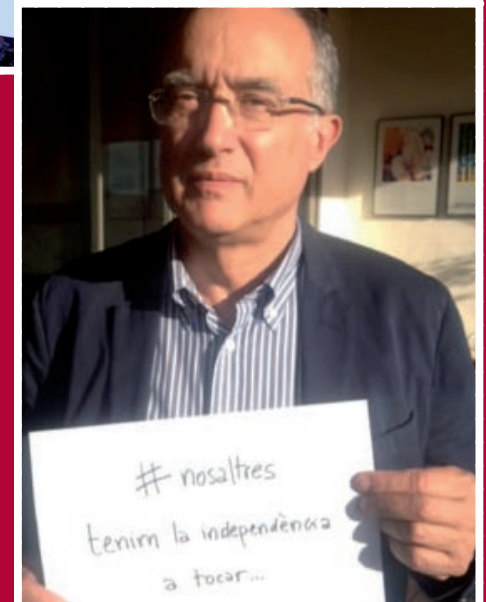
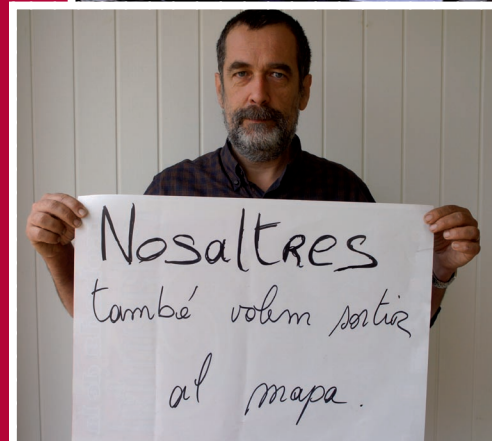
Mar Iglesias Alacant

En aquesta pàgina, de dalt a baix i d'esquerra a dreta: Xavi Castillo (Alcoi), Pau Alabajos (Torrent), Vicent Pitarch (Castelló), Joan Carles Girbés (Carcaixent) i Feliu Ventura (Xàtiva).

Casal Jaume I Carcaixent

En aquesta pàgina, de dalt a baix i d'esquerra a dreta: Joan Josep Isern (Barcelona), Rosa Calafat (Andratx), Joana Serra (Perpinyà), Hervé Pi (Bao) i Salvador Cardús (Terrassa).

En aquesta pàgina, de dalt a baix i d'esquerra a dreta: Anna Pascual (València), Biel Mesquida (Santa Maria del Camí), Gemma Pasqual (Almoines), Bel Zaballa (Vilafranca del Penedès), Casal Jaume I (Carcaixent) i Carme Arenas (PEN Català).

Montserrat Serra

Encreuats

pel centenari del Tísner

Els crucigramistes dels principals diaris en paper han celebrat conjuntament el dia del centenari d'Avel·lí Artís-Gener · VilaWeb s'ha sumat a l'homenatge oferint la graella amb les definicions de tots ells

Els crucigramistes Anna M. Genís (El Periódico), Miquel Sesé (Avui), Màrius Serra (La Vanguardia), Senyor Ventura (Ara) i Pau Vidal (El País) es van posar d'acord per homenatjar Avel·lí Artís-Gener,

L'homenatge consistia a oferir la mateixa graella en tots els diaris, que és la dels darrers mots encreuats que Tísner va publicar a 'La Vanguardia' el 29 de juny del 1990. VilaWeb va aplegar totes les definicions i també la del Tísner, per visibilitzar la riquesa i l'enginy d'aquests 'encreuadors' de mots i sumar-se d'aquesta manera a l'homenatge. 'Mots encreuats del centenari del Tísner'.

La idea va sorgir de Màrius Serra, hereu dels mots encreuats de Tísner a 'La Vanguardia' des del 1990, a petició d'Oriol Izquierdo, director de la Institució de les Lletres Catalanes.

Llegir-ne l'article complet

Carta oberta als seguidors d'aquesta secció de «La Vanguardia»

Ben volgut amic:

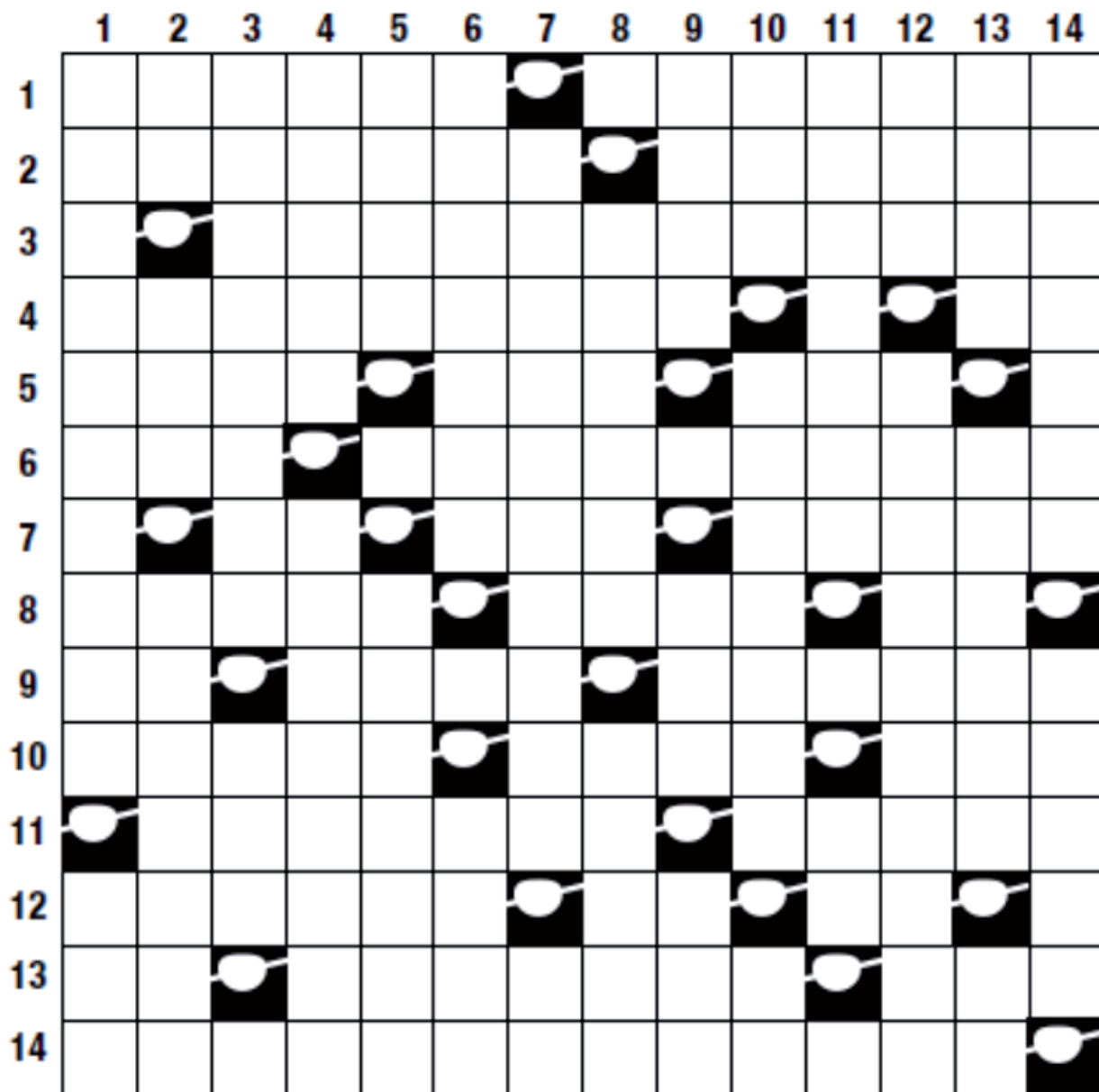
un dia o altre havia d'enderemir-se i ja ha arribat: ple-go de fer els Mots Encreuats. Hi hem treballat sis anys seguides! N'acabo de fer 78 i cal que abandoni una fei-na massa feixuga, que exigeix que la meua muller - col·laboradora essencial - i jo hàgim de destinar sis hores diàries al triàngol del problema que us farà anar de corcoll. Ella - la Lletisa - i jo, us agrairim de debò la vostra lleialtat, la vostra con-fiança i la vostra paciència. Sont n'hem tingut! Ens doldrà perdre aquest contacte diari amb vosaltres (nosaltres hi xalàvem de valent!), puix que ens ha fet molta companyia. Això no obstant, no re-nuncio pas a l'hospitalitat d'aquest diari ni a la solidaritat de la gent que hi treballa, de l'amic di-rector en avall. Amb ell m'he compromès a escriure periòdicament un article, per tal de no renunciar a la comunicació amb vosaltres. Ens retrobarem, doncs!

M'ha semblat excel·lent que en aquest espai em substituís en Màrius Serra: és un mimyó trem-padíssim, brillant i imaginatiu, i escriu d'allò més bé. De seguida us l'estimareu! Tant com la meua dona i jo us estimem a vosaltres!

TÍSNER

30 de juny de 1990

Els mots encreuats del centenari del Tísner

Horizontals

1.

Anna M. Genís: Sobrevolis revolts alpins amb el motor parat. Sense data de caducitat.

Miquel Sesé: Volis estalviant combustible. Que no és caduc.

Màrius Serra: Sobrevolis sobre tots nosaltres, Tísner, com un caramel·let llis. Que no caducaràs mai.

Senyor Ventura: Volis sense motor. No s'acaba mai.

Pau Vidal: Recorris, braços oberts, mig planisferi. Fulla que tremolarà sempre.

Tísner: Volis sense batre les ales. Sense cessació ni intermissió, perpetu.

2.

Anna M. Genís: De l'edat de pedra. Barrinen sense foradar.

Miquel Sesé: De l'època de l'edat de pedra. S'ho pensen i s'ho repensen.

Màrius Serra: L'edat de pedra. Ho fan els que intenten resoldre els teus mots encreuats.

Senyor Ventura: Quan de les pedres en començarem a fer pans (i moltes més coses).

Mediten com destronar un emir.

Pau Vidal: Recorris, braços oberts, mig planisferi. Fulla que tremolarà sempre.

Tísner: Cosa de l'Edat de Pedra. Mediten.

3.

Anna M. Genís: Extrem de futbol. No hi ha paraules per descriure'ls.

Miquel Sesé: Són un parell de catets. Tan extraordinaris que no t'ho puc ni explicar.

Màrius Serra: Avui fa 50 anys que tens 50 anys. Indescriptibles com les virtuts d'Opòton.

Senyor Ventura: L'última dels Manel.

No es poden explicar.

Pau Vidal: La fi del fil. No foren inclosos en cap de les nits.

Tísner: Proveu fortuna amb una ela, si us plau. No poden ésser descrits.

4.

Anna M. Genís: Moviment facilitat per alguns mitjans. El centre d'interès. Conill.

Miquel Sesé: Un mitjà que et fa anar d'un lloc a un altre. Vocal d'en Tísner. Clar i sense atenuacions.

Màrius Serra: Mitjans per moure't. D'escenògraf, Tísner. En pilota picada.

Senyor Ventura: Amb els seus mitjans es combat l'atur. L'origen de les espècies. Quadre en què el pintor no amaga res.

Pau Vidal: No es demostra caminant si no té mitjans. Trident desmanegat. Llenç de baix pressupost.

Tísner: Acció de moure's d'un costat a un altre. Una e entre negres. Algú, ple de pudicícia, hi plantarà estratègicament un pàmpol.

5.

Anna M. Genís: Tal com està, va sobre rodes. Ofereix el do més agut. Joguina de surfista. La mil·lenària.

Miquel Sesé: El 600 o el 850. Mamella amb valor. L'expansiva és explosiva. Boca de metro.

Màrius Serra: Tu avui 100, aquests abans 600. Precedí els collons en totes les teves accions. Pedestal surfista. A l'entrada de Mèxic.

Senyor Ventura: Ha propiciat que part de la nostra indústria vagi sobre rodes. Tòrax. Té alts i baixos, però sempre es manté a la superfície. T'atures a les portes de Moscou.

Pau Vidal: Està deformat, com un Toledo. Conté el millor do. Cop de mar a Guissona. Poc de molt.

Tísner: Durant molts anys no hi

va haver al mercat cap altra marca disponible. Hom el posa en empreses arriscades. Ondulació. Una ema arrodoneix el rengle.

6.

Anna M. Genís: Rosegador del prat. Cercador incansable de la pedra filosofal.

Miquel Sesé: Rata escuada. Cercador de la pedra filosofal.

Màrius Serra: Penat, dorm de cap per avall. Aquest cercava la pedra filosofal i tu eres la pera filosofal.

Senyor Ventura: Si és penat, és probable que acabi penjat. Encara busca la pedra filosofal.

Pau Vidal: Un rosegador al fons del terrat. Amb quatre potingues fa uns bons poemes palaufabrians.

Tísner: Rata. Omple tota una llarga època d'experiments frustrats.

7.

Anna M. Genís: Crea disjuntiva. Amb la pipa, molesta. USA a la catalana. La figura més admirada a Hollywood.

Miquel Sesé: Volta a la plaça. Acusatiu del demà. Usa a la catalana. Un premi de cine.

Màrius Serra: Oxigen. A mi. Al pis de sobre del teu estimat Mèxic. Premi de cinema.

Senyor Ventura: De porc i de senyor. Si ara apareix un bus, provocarà un gran col·lapse.

Inicialment, pertanyen als Estats Units d'Amèrica. Un guardó cinematogràfic habituat a la competència.

Pau Vidal: El gallec. Lliure empresa. Els ianquis que mataren l'hereua. És un premi?, és un dibuixant?: no, és marcar.

Tísner: Farciu aquest espai amb un cèrcol. Pronominal. Solen designar els Estats Units de Nord-amèrica. Espectacular -i més aviat efímera-

recompensa.

8.

Anna M. Genís: Atrevir-se a contradir la sogra. Només capgirat val per molts. Contracció del piramidal.

Miquel Sesé: Tenir prou coratge per a fer-ho. Molts de la policia que van de cul i marxa enrere. Contracció a la sala.

Màrius Serra: Atrevir-se. En un cert sentit, uniformat múltiple. En Capone. **Senyor Ventura:** Atrevir-se amb la sogra històrica. Són molts de tornada. Ocupa mig gual.

Pau Vidal: Atrevir-se a marejar la sogra. Ve d'orient amb porra i pistola. Final de la final.

Tísner: Atrevir-se. Del dret és una forma prefixada de molts. Contracció.

9.

Anna M. Genís: Enguany no hi ha beneficis. Impulsors de caiacs. Corona dels victoriosos.

Miquel Sesé: Preposició en vena. Braços mariners. La glòria dels victoriosos.

Màrius Serra: A. Els brandaren els companys d'Opòton per arribar navegant a Europa. Ungeix els vencedors.

Senyor Ventura: Article d'ús familiar. On els esclaus s'agafaven per passar les penes. La seva corona està devaluada.

Pau Vidal: Enmig de cent. Extremitats als extrems. Sovint li cau una fulla a l'aigua.

Tísner: Preposició. Solen viatjar part de fora de la barca. La seva corona equivalia a un Oscar de l'antigor.

10.

Anna M. Genís: Colorant de paellers. Origen bagenc de la xirimoia. Un terç de l'escrutini.

Miquel Sesé: Esgrogueix la paella.

Vol erigir-se en capital de comarca pròpia. Un mínim il·limitat.

Màrius Serra: Acoloreix les paelles. Hi van néixer les fitxes de català Ruaix i la Fura dels Baus. En principi, inigualable.

Senyor Ventura: El McGuffin del conte del Patufet. Un poble en deute. Vinil escrostonat.

Pau Vidal: Quina estranya farsa: és vermell i deixa groc. Quatre cases del Bages en una xirimoia. Inici d'inici.

Tísner: Aporta una nota de color a l'arròs a la cassola. Municipi del Bages. Formidable màquina greixada de Madrid estant.

11.

Anna M. Genís: Ramader català disfressat d'Scaramouche a Hollywood. Diplomàcia de qui té mà esquerra.

Miquel Sesé: El qui mena el mas de l'Stewart. Sentit que tot ho toca.

Màrius Serra: No ha d'anar gaire lluny a buscar la llet. El sentit més diplomàtic.

Senyor Ventura: Patró que té un tracte animal. Es té per consideració als altres.

Pau Vidal: Si no muny vaques com escalfa cacaolats. En té prou, de sentit, per jugar a billar.

Tísner: Respira a fons entre les seves bèsties. L'exigeixen certes operacions.

12.

Anna M. Genís: El tercer mosqueter. Doctor, abreugi. Nota de música. El cul del món.

Miquel Sesé: O un mosqueter o una bruixa molt particular. Doctor, abreugi. Ja hi pots comptar. La fi del món.

Màrius Serra: Quan els mosqueters feien cas de l'alfabet sempre estava en primera línia.

Doctor. La resposta que obtenien els que et demanaven col·laboració. De ninotaire, Tísner.

Senyor Ventura: Un dels "d'un per a tots". Doctor sense ànima. Un senyal d'acceptació. Els nens la repeteixen sempre.

Pau Vidal: Mosqueter que esdevingué fuster. Sigueu breu, doctor. D'acord, sóc l'últim de l'escala. Cap de nosaltres.

Tísner: Dumas el va inventar en una prefiguració del cinema, pressentint que ell faria un espectacular paper. Darrera sol venir el metge. Molt bé, d'acord.

Una ena de brau nafrat.

13.

Anna M. Genís: Centre de gravetat. Imatger obligat a abandonar la seva terra. Poderós atractiu de la pubilla casadora.

Miquel Sesé: Ara arriba de Venècia. Exiliat a Mèxic. Qualitat amb talent.

Màrius Serra: Arriba, baixa. Sinònim d'exiliat que no n'indica la causa política. Herència nupcial que els anglesos reben en punt.

Senyor Ventura: Cada vegada el veiem més gran. Ha abandonat el seu estat original. Ajuda a l'home a suportar millor les càrregues del matrimoni.

Pau Vidal: El juny ja ho fa. Geogràficament desplaçat i electrònicament migrat. Aportació de la muller a l'anècdota.

Tísner: S'apropa. Viu fora de la seva pàtria per una causa política. Hi ha qui en posseeix un de ben natural.

14.

Anna M. Genís: Tallaran els pollastre abans de servir-lo.

Miquel Sesé: Faran trossos del cadàver per repartir-los.

Màrius Serra: Dividiran el país i se'n quedaran els quartos.

Senyor Ventura: Faran una divisió orgànica.

Pau Vidal: Especejaran mallorquins de la caserna de la vall.

Tísner: Seccionaran violentament.

Verticals

1.

Anna M. Genís: Blancs dels blancs. Saluda el Cèsar des de l'andana.

Miquel Sesé: Indígenes nord-americans. Es conforma a viatjar en tren.

Màrius Serra: Aquests feien l'índi a les pel·lis de l'Oest. Salutació cesària que el nacionalisme espanyol ha fet circular per vies que de vegades no duen enlloc.

Senyor Ventura: Indis a la reserva o nòrdics a la Barceloneta. Dóna la benvinguda al conclave.

Pau Vidal: Els dolents de les pel·lis del far west. Avisa que arriba la Maria.

Tísner: Van haver de desenterrar la dextra per exigències del guió. Salutació llatina condensada.

2.

Anna M. Genís: Bona part del lot. Alternatives a l'òpera. Eren més eficaços que els burros a l'hora de llançar pedres.

Miquel Sesé: Article de ponent. Organització americana. Ginys antics de tirar pedres.

Màrius Serra: L'article ponentí. Organitzaicó d'estats africans. Ases salvatges.

Senyor Ventura: El de ponent. Poema sense consonants. Catapultes romanes.

Pau Vidal: Heus-lo aquí. De fonteta a oceà. Catapultes per llançar èquids.

Tísner: Neutre i pronominal. Organització internacional. Ases asiàtics salvatges.

3.

Anna M. Genís: Malgrat la deformació elàstica, són dures com unes tenalles. Insinua un franciscà. La de quilo.

Miquel Sesé: Petites tenalles que temen els filferros. Germà amb la sotana curta. De quilo, però no de formatge.

Màrius Serra: Mena de tenalles. Germà gens carnal. Cu que no és de coure.

Senyor Ventura: Tenalles. Un germà que para poc per casa. Tros de quòniam.

Pau Vidal: Pinces de professional a la paret del lavabo. El germà de la Francina. Canta les quaranta . **Tísner:** Aguanten tot allò que ens fugiria dels dits. Germà. Poseu-hi una cu, que això s'acaba.

4.

Anna M. Genís: Es deixa manejar tan fàcilment com un titella. Crit indignat del gat vell.

Miquel Sesé: Crema a les Falles de València. Crit d'un gat enfurimat.

Màrius Serra: L'àlter ego del ventríloc. Crit del gat enfurimat que estrafà la llengua de Crist.

Senyor Ventura: A València, falla. Torra castanyes a la voreta del foc.

Pau Vidal: Si no treballa al mercat treballa a la falla. Aquí hi ha gat empenyat.

Tísner: Va donar el seu nom a un mercat comú. Onomatopeia que imita el gat empipat.

5.

Anna M. Genís: Document arxivat a l'ordinador. Avi abstemi. Executa un boca a boca efectiu.

Miquel Sesé: Element d'un conjunt. Inicial de l'Avel·lí. El torna a la vida amb un efectiu boca a boca.

Màrius Serra: Peça de l'espaitemps. Escala de pintor oberta. El revifa.

Senyor Ventura: Un mite defenestrat passa a ser un més del conjunt. Principi d'Arquimedes.

És terriblement manaire, però ens fa revifar.

Pau Vidal: Element d'un conjunt llatinitzant. Cul d'olla. Venta el descol·locat manaire.

Tísner: Sembla que l'hagi escrit un notari. Hi va una a. Torna de mort a vida.

6.

Anna M. Genís: Verd que deixa l'escut, si no ple, força guarnit. A mig termini. Girs dels conductors embriacs.

Miquel Sesé: Color verd en heràldica. Cap de mort. Girs mal fets.

Màrius Serra: Verd de l'escut heràldic que mai no queda buit. Romans entre nosaltres mil. Agitació en els girs idiomàtics.

Senyor Ventura: En qüestions d'heràldica, es mostra verd. Cap de medusa. Girs equivocats.

Pau Vidal: Si no ple de verd, gairebé, queda l'escut amb tal color. Un primer del menú. Gris abstracte (amb girs sorprenents).

Tísner: Camp heràldic de gespa. Una ema. Gris però ben descolorit.

7.

Anna M. Genís: Despotisme que continua imperant a molts pobles. Extrems del garrot.

Miquel Sesé: Sistema influenciat pels cacics. Extremitats del gat.

Màrius Serra: Sistema basat en el control del vot. Gran Tísner.

Senyor Ventura: Converteix el sufragi universal en un afer molt personal. Un got buit.

Pau Vidal: Entre la tupinada i el catecisme. Un GTI sense injectar.

Tísner: Sistema polític-social del qual no podem dir que ens hàgim alliberat. Qualifiquen un cotxe de "gran turisme" (au, rumieu un xic, que això mai no fa mal!).

8.

Anna M. Genís: Obrint pas. Regla del cerimonial. Organització, amb concert o sense.

Miquel Sesé: Pàrquing. El mateix que cal fer, com sempre, tal dia com avui. Successió metòdica.

Màrius Serra: De pegat a l'ull. Cerimònia solemne. La vas rebre com a soldat.

Senyor Ventura: Algú s'ha carregat el colom de la pau. S'acaba convertint en un costum. La seva gent agraeix l'actuació de les seves forces.

Pau Vidal: Poc de poc. Munta tot sol un sacramental. Concert! (és una ídem!).

Tísner: Una pe. Pertany a una pràctica cerimoniosa cultural. Manament.

9.

Anna M. Genís: Fallo el tret. Fuig d'estudi. El millor remei en un llum. Capicua original.

Miquel Sesé: Em desvio de la veritat. Estaca clavada. Qui en beu ja està llest. Se'ns fa estrany.

Màrius Serra: Vagarejo, vibrant, per novel·les com Les dues funcions del circ. D'il·lustrador,

Tísner. Base líquida de la cuina mediterrània. El palíndrom més estrany.

Senyor Ventura: M'equivoco. Som davant les portes de l'ínfern. Es beu sense remei. Difícil de veure.

Pau Vidal: L'espí, quan degollo el verro. Pilar prim. És ideal en un llum. El més insòlit d'un Ferrari.

Tísner: Equivoco. Una i de senyor il·lús. Malament rai quan ja n'has begut! Estrany, inusitat.

10.

Anna M. Genís: Desfilada a ritme

de samba. Un guardià dur per a les espatlles. Caps de taula.

Miquel Sesé: Sempre avança formant filera. A la part posterior de l'espatlla. Al final de la pista.

Màrius Serra: Desfilada carnavalesca. L'os que corrobora la primera part de la dita "a la taula i al llit, al primer crit". La teva.

Senyor Ventura: Desfilada poc militar. Un os que es té a l'esquena. Es repeteix a la cantata.

Pau Vidal: Una arruga al carrer. Os no apte per a pirates. Tapís desnonat.

Tísner: Sortia per Carnestoltes. Os pla triangular al qual s'articula l'húmer, aquell de l'Odíssea". La teva.

11.

Anna M. Genís: Embolcallis la mòmia. Cercle viciós. Un gran cor. Centre comarcal.

Miquel Sesé: T'emboquis amb la ferida. Roda de recanvi. Dues que són a casa. Marca registrada.

Màrius Serra: Cobreixis les ferides. Disjunció oxigenada. Campió. De reporter, Tísner.

Senyor Ventura: T'anticipis a la ferida. Al Polònia hi posen l'accent. S'emporta totes les cartes. L'essència del Barça.

Pau Vidal: Vesteixis la ferida. Ara el napolità. El basto gros. P amb crossa.

Tísner: Tapis la ferida amb la darrera capa. Una o, posem per cas. Símbol de triomf esportiu. Una enèsima erra.

12.

Anna M. Genís: Corrent africà. Homicida de cucs intestinals.

Miquel Sesé: El riu més llarg del món? Que destrueix cucs intestinals.

Màrius Serra: El Ter dels faraons. Mata el cuc, però no pas el de la gana sinó l'ascàride, que és intestinal.

Senyor Ventura: El més corrent del

pernil. Acaba amb lluites intestines.

Pau Vidal: 6.500 km. per mig pernil. Arma de destrucció massiva d'ascàrides.

Tísner: Corre mansament pels problemes de mots encreuats. Agent destructor de paràsits intestinal.

13.

Anna M. Genís: Alineen prescindint dels davanters. Enginy natural que d'alguna manera roman latent. Mons sense fronteres.

Miquel Sesé: Capicua dels qui neden fora del carril central. Capacitat natural. En quin lloc.

Màrius Serra: Crides el menú a taula sense saber que vindrà de Castelldefels. Perícia tisneriana. Adverbi botó.

Senyor Ventura: En delineen la meitat. El del Tísner no s'encomana. El botó que ho engega tot a rodar.

Pau Vidal: Vaileet, mira que ets bellugueet! Especial aptitud intel·lectual per tenir gana. Dos quarts d'onze.

Tísner: Surt en allò de tenir-ne entre uns quants. No en venen en cap botiga i és una veritable llàstima. L'índret mateix.

14.

Anna M. Genís: Tenir una intuïció de nassos. Imitant un rictus sardònic.

Miquel Sesé: Aspirar rapè. Que mou a l'alegria.

Màrius Serra: Imaginar-s'ho per la pituitària. Així et recordarem sempre a Occident, murri incorregible.

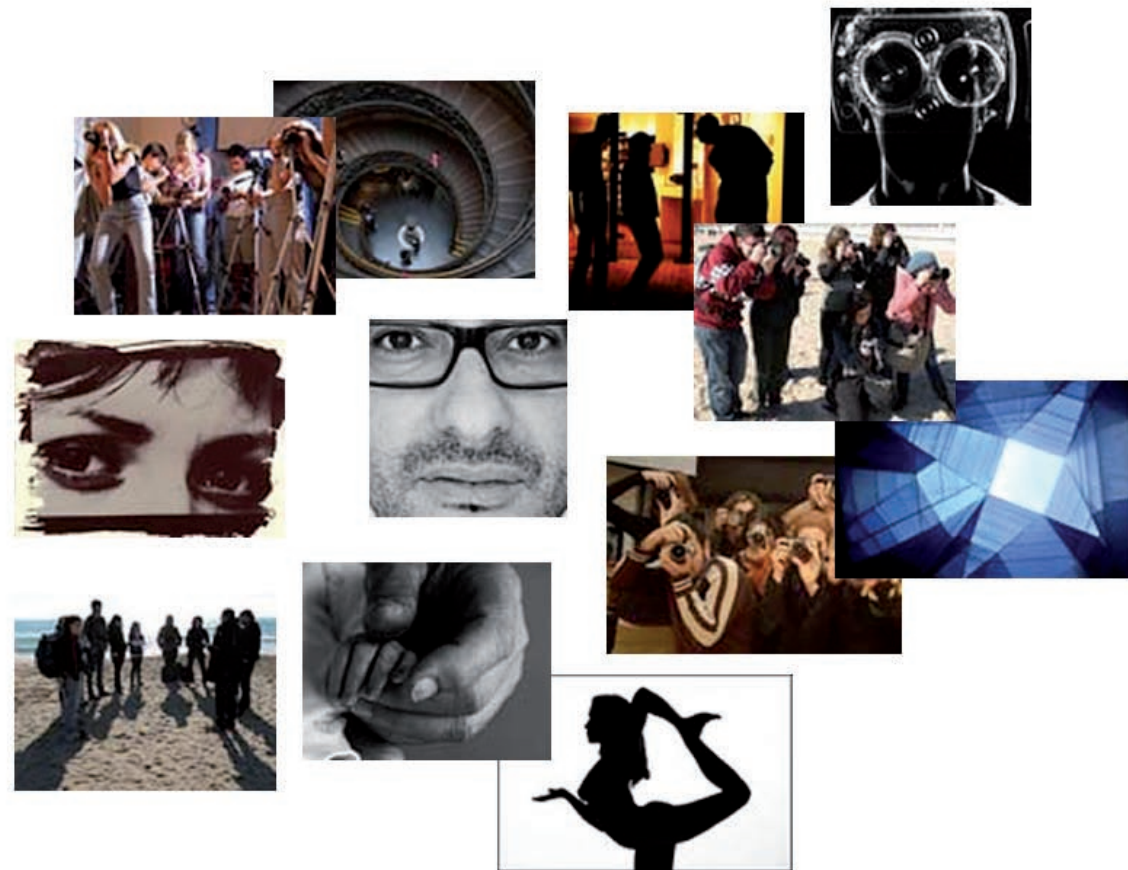
Senyor Ventura: Ficar el nas pertot arreu. Passant-ho pipa.

Pau Vidal: Olorar al moment de fer l'addició. Tot i ser força furient, rialler.

Tísner: Flairar. I, rialler, rialler, us dic a reveure!

FOTOESPAI B.C.I.

Escola de fotografia

Roman Bertran

Els aviadors de la República encara són al Raval

L'escriptora Tània Juste recupera la memòria dels membres de l'Associació d'Aviadors de la República (ADAR) amb el llibre 'Els anys robats'

Coberta del llibre 'Els anys robats' de Tània Juste, publicat per Columna Edicions.

'Tot va començar amb el carnet d'aviador republicà del meu avi', explica Tània Juste, autora de la novel·la 'Els anys robats'. 'A partir d'aquí el que vaig fer va ser estirar el fil.' El llibre vol mantenir viva la memòria dels aviadors i mecànics que van fer de Barcelona la primera ciutat moderna amb defensa antiaèria de la història. 'Com al meu avi, els van robar la seva joventut', explica Juste. L'escriptora no es va conformar a llegir llibres d'història sobre la República i la guerra de 1936-1939. Volia saber de primera mà les experiències de personatges que van fer la guerra i que, tot i ser anònims, en el seu temps van ser autèntics herois. Així va ser com va descobrir l'Associació d'Aviadors de la República (ADAR), al barri del Raval de Barcelona. VilaWeb acompanya l'autora durant la seva visita d'agraïment a l'associació.

Antonio Vilella, el veterà president de l'associació, va ajudar Juste a

entendre aquells supervivents i tot el que van sacrificar mentre lluitaven per un ideal. L'autora, amb ell llibre ja publicat sota el braç, torna a visitar per enèsima vegada l'ADAR. Aquesta vegada, amb tot, es tracta d'un dia especial. Juste vol donar les gràcies a l'associació per tota l'ajuda rebuda durant aquests dos últims anys.

Ha estat un període intens. Una recerca documental i personal plena de records emotius. El camí per desfer el silenci, com tants silencis de família, que havia envoltat la figura de l'avi, la va portar a seguir el camí de l'èxode republicà, el camí que tanta gent va haver de prendre en circumstàncies infinitament pitjors. Des de les platges d'Argelers, al Rosselló, el primer gran camp de concentració de l'exili, fins a Tolosa, ciutat que, encara avui, acull exiliats republicans de la talla de Josep Falcó.

Vegeu el vídeo de VilaWeb TV sobre la memòria dels membres de l'Associació d'Aviadors de la República (ADAR).

La visita d'agraïment comença amb solemnitat. L'autora es pren el seu temps per expressar la gran il·lusió que li fa lliurar els exemplars del llibre a l'associació. I té paraules de reconeixement especial per a l'Antonio. Aquest li pregunta precisament per la visita de Juste a Josep Falcó. Autèntic heroi de l'aire, Falcó va arribar a ser cap d'esquadrilla de vol nocturn, i entre 1938 i 1939 va abatre no menys de set avions enemics. Volava de nit, il·luminat tan sols amb bengales i la llum de la lluna. Un cop perduda la guerra, va creuar la frontera i, com tants més, ja no va tornar més.

El contacte amb Josep Falcó, el va fer possible l'historiador David Íñiguez, un investigador que es va enamorar de l'ADAR fa més de deu anys. L'historiador, que avui és tot un expert en matèria d'aviació durant la guerra de 1936-1939, i la plana major de l'associació, seuen al voltant d'una taula i escolten, satisfets i

orgullosos, les paraules de Juste. Íñiguez aprofita per assenyalar una foto de Falcó, una de les tantes i tantes fotografies que omplen les parets de la sala.

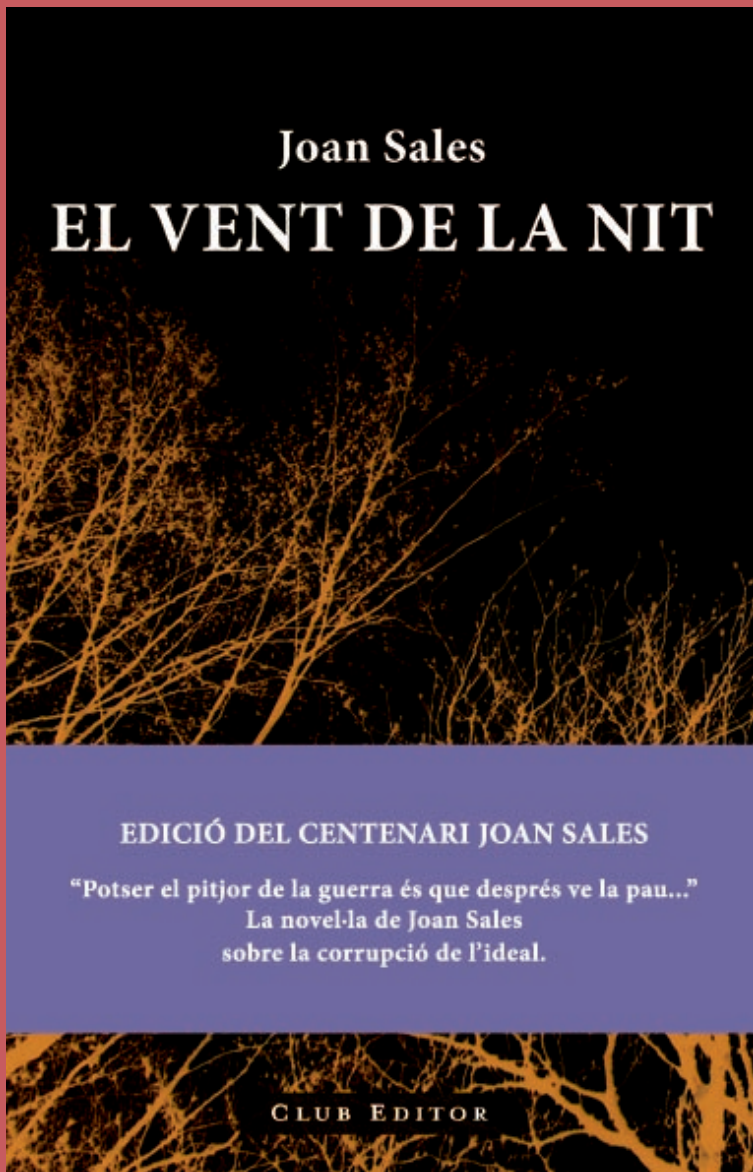
L'historiador i l'autora coincideixen a destacar la gran dificultat que suposava abatre un avió en aquelles circumstàncies. Íñiguez: 'És la defensa d'una ciutat moderna. La primera vegada que una ciutat moderna es defensa dels bombardaments enemics. I es defensa amb caces, i es defensa amb antiaeris. I la gent diu: 'Oh, és que no van tombar cap avió.' Però no és ben bé veritat, en van caure uns quants'. Juste: 'Era difícil tombar-los, perquè bombardaven de nit.'

I és que els avions republicans, al contrari que els del bàndol franquista, no van disposar de les mateixes oportunitats. Íñiguez: 'Es van fer assajos i hi va haver èpoques en què les defenses antiaèries de Barcelona

van funcionar. Però els uns no deixaven de rebre material i, per contra, 'els altres' hi va haver un moment en què es van quedar sense rebre cap ajut'. Juste: 'Els uns tenien molts mitjans i els altres havien de fer servir molt d'enginy. Però tenien bons homes, per fer la guerra.'

Sens dubte, un d'aquests grans homes va ser l'Antonio. L'autora ho destaca, i el veterà aprofita l'avinentesa per ensenyar, cofoi, alguns trofeus de l'ADAR, com la Creu de Sant Jordi de 2011 i la Medalla d'Or al Mèrit Cívic de 2010. És el moment culminant de la visita. Tània Juste fa els honors als socis de l'entitat i els dedica els exemplars, visiblement emocionada. El llibre que es quedarà finalment a la biblioteca de l'associació diu: 'Als socis d'ADAR, desitjant que gaudeixin d'aquest meu petit homenatge a uns homes que van lluitar per la llibertat.'

Avançament editorial

EL VENT DE LA NIT

Va ser després, alguns anys després, d'aquella entrevista amb en Lamonedà a la seva garçonnière, que en Lluís i la Trini van venir, per primera vegada d'ençà de la guerra, a Barcelona. En el meu record els anys s'embullen; tants anys, Déu meu, tants anys tots iguals, sempre en la fosca del túnel interminable... ¿com distingir-los els uns dels altres? Jo havia de baixar sovint perquè l'arquebisbe em volia veure; m'havia anat posant un gran afecte, un afecte en veritat com de pare, i jo, que no he conegut el meu pare ni a penes la meua mare —morí quan jo tenia quatre anys—, jo, que m'anava tornant de més en més neurastènic, vaig acabar estimant-lo com un fill; sí, com un fill, però com un mal fill. Com aquell que ho és d'un pare rústic i il·letrat i que s'adona perfectament que el seu pare és un rústic i un il·letrat i un enze, que el seu pare és un curt de gambals que no sap dir més que bacinades i en comptes d'estendre-hi un vel piadós es complau, el mal fill, a remugar-ho i a despreciar-lo en el fons de la seva ànima. En veritat que m'inspirava una estranyíssima barreja d'amor filial i de despreci i jo no hi podia fer més, era més fort que jo.

No passava mes ni a penes setmana que no em fes baixar de les meves muntanyes per veure'm una estona; com que no hi havia més que un autobús que baixava de bon matí i pujava ja entrat el vespre, jo havia d'estar-me tot el dia a ciutat. M'agradava errabundejar sense objecte pels seus carrers i

carrerons, plens de records de la meua joventut ja tan llunyana. M'agradava sobretot arribar-me alguna vegada fins a aquell suburbi d'on havia estat vicari; a tots ens agrada tant reveure els llocs on hem sofert... Prenia el metro i després l'autobús fins al final de trajecte; i me n'anava a peu per aquells carrers tan amples i tan fangosos, tan semblants a carreteres sense asfaltar; no s'hi veien en aquells temps més que algunes rares cases, molt escampades, unes cases estranyament estretes i altes que feien més desolada encara la desolació del suburbi. En aquell temps els automòbils seguien essent escassos i jo podia passejar a peu, a poc a poc, els crepuscles d'hivern que comencen tan aviat (l'autobús per tornar al poble no surt fins a les vuit); quina desolació la dels crepuscles d'hivern en aquells carrers massa amples i encara en gran part sense edificar, quan algunes rares bombetes elèctriques s'il·luminaven al cim d'uns pals alts i pelats més lúgubres que forques i us miraven com els ulls d'uns malalts sense esperança al fons d'una immensa sala d'hospital, que n'era d'enervant la claror crepuscular barrejant-se a la d'aquelles magres bombetes; tot prenia un gust fals i maligne, semblant al del te esbravat que ha quedat oblidat al fons de la tetera. Era el gust del buit, perquè en tals moments la meua vida no era més que un te fred, esbravat, oblidat; jo, que en altre temps vivia i moria amb fam i amb set i ara no vivia ni moria perquè ja no sentia cap fam ni cap set. Vet aquí que voltava d'aquí d'allà més

solitari i més fracassat que un gos sarnós i entre les lluors tan esbravades d'aquells crepuscles d'hivern em creuava de tant en tant amb algun grup de passants, jornalers immigrants del sud d'Espanya —i n'havien vingut tants després de la guerra!— que tornaven del treball amb la pala o el pic a l'espatlla i es dirigien cap a les barraques mig amagades entre els canyars, al llarg del riu. Veient la meua sotana, n'hi havia que em signaven als altres tot portant-se la mà plana al coll amb el gest de tallar-se'l i tot fent l'ullet; és així que aquests pobres diables ens saludaven aleshores si ens veien per atzar en algun lloc desert i fosc i de vegades sentíem que l'un d'ells, en general de més edat, amb més experiència, deia als altres: «Cuando levanten la veda de curas...» Com hauria volgut oblidar l'oceà d'odi que ens envoltava, els horrors de tants anys, oblidar-ho tot per no veure més que la bellesa d'aquest món; d'aquest món, Senyor, que a despit de tot és obra teua.

Aquella bellesa esmolada que se'ns clava tan endins els capaltards de tardor, després d'una jornada serena, quan el sol acaba de pondre's i el cel comença a deixar-se veure; jo me n'anava sovint lluny del poble per un camí fondo que corre entre vimeneres i m'arribava fins a una muntanyola que té una ermita al cim amb un gran xiprer al costat; a l'hora del crepuscle es retallen, xiprer i ermita, contra l'abisme vertiginós del cel i jo m'asseia sobre un dels tres graons de la porta (...)

Joan Sales

(Barcelona, 1912 - 1983)

El compromís va marcar la vida d'aquest escriptor i editor. L'exili el va dur a Mèxic, on va fundar els Quaderns de l'Exili amb d'altres intel·lectuals. A Mèxic va desenvolupar una rica tasca editorial, que va continuar després de tornar a Catalunya, el 1948. Ell va ser, de fet, el descobridor d'autors com Màrius Torres, Llorenç Villalonga i Mercè Rodoreda, a través de Club Editor, editorial que va fundar amb Xavier Benguerel i després va dirigir en solitari. Sales va escriure 'Incerta glòria', que es considera la gran novel·la sobre la guerra

'El vent de la nit' forma part de l'edició del centenari de Joan Sales, juntament amb una nova edició de 'Incerta glòria'. Històricament, 'El vent de la nit' s'havia publicat en un mateix volum que 'Incerta glòria'. Hi ha especialistes que defensen que és un error separar-los perquè consideren 'El vent de la nit' la quarta part de 'Incerta glòria'. Tanmateix, l'editora i néta de Sales, Maria Bohigas, ha decidit fer-ne una edició separada mantenint la voluntat de Joan Sales, que ja ho va especificar abans de la seva mort.

Les notícies del mes

Maiig

01 02 03 04 05 06 07 08 09 10

11 12 13 14 15 16 17 18 19 20

21 22 23 24 25 26 27 28 29 30

31

La crisi econòmica de l'estat espanyol s'agreuja amb la fallida de Bankia: el govern de Rajoy nacionalitza l'entitat. Mentrestant, les urnes comencen a castigar la política de retallades salvatges a Europa: François Hollande arriba a la presidència de França i en destrona Sarkozy, mentre que a Grècia el bipartidisme històric s'enfonsa i hi puja l'esquerra. Al nostre país, Bauzá intenta segregar els alumnes segons la llengua, però el 87% de les famílies trien el català. La gent xiula el president balear a cada poble i la policia arriba a detenir quatre joves a Bunyola. A València, la trobada d'Escola Valenciana és multitudinària.

El #novullpagar col·lapsa molts peatges

Abertis diu que 2.500 vehicles no han pagat de les 6.00 a les 14.00

Èxit de la manifestació anticapitalista a Barcelona

La forta presència policíaca no ha dissuadit un nombrós grup de persones a manifestar-se per l'Eixample

Evo Morales ordena l'expropiació de la filial boliviana de Red Eléctrica de España

Morales ha justificat la decisió per les baixes inversions fetes per REE

Dimecres

02

05.2012

Martin Schulz diu que el problema del català a Europa és Espanya

El president del Parlament europeu, admirador de Jaume Cabré, conversa durant mitja hora amb l'escriptor

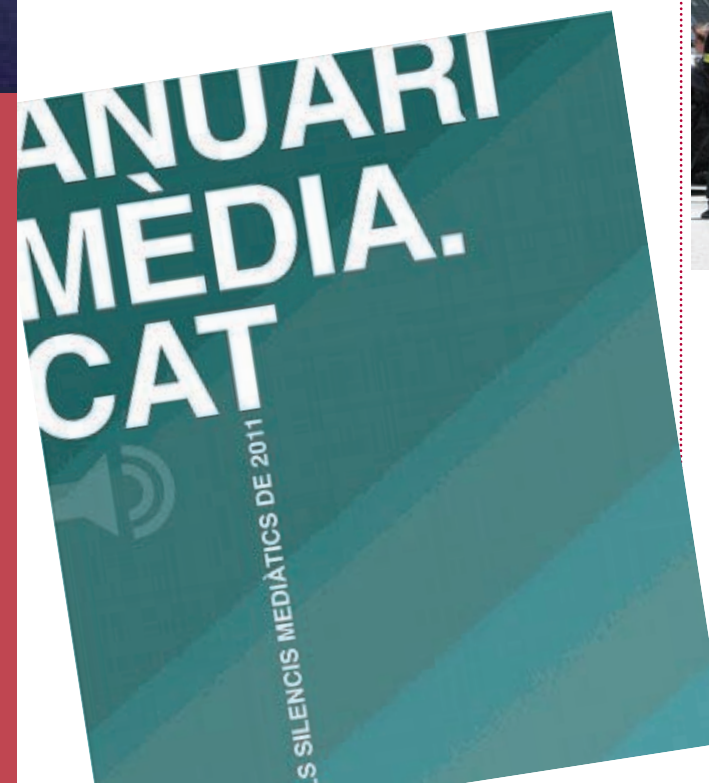
Dijous

03

05.2012

Quinze temes que han passat inadvertits pels mitjans, recollits a l'Anuari de Mèdia.cat

L'observatori de mitjans, del Grup de Periodistes Ramon Barnils, presenta aquest segon anuari de silencis mediàtics

Berga declara Juan Carlos de Borbó 'persona non grata'

La moció de la CUP també demana que es revoqui l'acord que atorga a Franco la medalla d'or de la ciutat

Reunió del BCE a Barcelona

Gran desplegament policíac per controlar la manifestació d'universitaris · El campus de la UPF, desallotjat i tancat

Dissabte

05

05.2012

El Camp Nou acomida Guardiola com un heroi

'El cinturó m'estrenyia massa i me l'he descordat', ha dit el tècnic en un emocionat i emocionant discurs

François Hollande, nou president de França

Sarkozy reconeix immediatament la derrota i anuncia que es retira de la política

Diumenge

06

05.2012

Revolta electoral a Grècia

El PASOK i Nova Democràcia s'enfonsen acorralats pels extremistes · La nova esquerra de Syriza és la sorpresa · Els neonazis entren al parlament

Hollande també guanya a Catalunya Nord

S'imposa a Sarkozy amb el 50,59% dels vots

Dilluns

07

05.2012

Rodrigo Rato plega de Bankia

Rajoy estudia donar a Bankia 10.000 milions d'euros, la mateixa quantitat que la retallada en sanitat i educació

Dimarts

08

05.2012

Les set mesures del govern contra 'l'ofensiva recentralitzadora' de Rajoy

Recórrer al TC contra la invasió competencial, blindar el municipalisme i la CCMA, requerir el compliment de sentències, combatre les duplicitats...

El govern espanyol expulsa els georgians interns del CIE Zona Franca

Els advocats avisen que s'ha fet amb un avió privat i en pèssimes condicions

Vaga a RTVV

Segons el comitè, durant l'aturada, de nou a onze del matí, el 70% de la plantilla ha fet vaga i Canal 9 s'ha vist obligada a modificar la programació

Dimecres

09

05.2012

El govern espanyol nacionalitza Bankia

Afirma que hi aportarà 'el capital que sigui estrictament necessari' per sanejar-la

Preguntes i respostes sobre la nacionalització de Bankia

L'estat controlarà el 48,3% de l'entitat i en serà l'accionista majoritari

El Temps desapareix dels quioscs

Es distribuirà temporalment només a subscriptors · El setmanari s'obrirà a nous accionistes

Dijous

10

05.2012

El govern balear vol segreguar els alumnes segons la llengua

La Federació de Pares i Mares creu que és una 'distorsió' de l'educació

Torna el 15-M: un any d'indignació manifesta

Comencen les mobilitzacions per a commemorar el primer any del 15-M ·

Els indignats tornen a la plaça de Catalunya

Rajoy exigeix 'bancs dolents' a les entitats per guanyar solvència

Imposa obligacions per a sanejar la banca espanyola

Ja ha arribat l'estiu a la botiga de VilaWeb

Ens trobareu a **Ferlandina 43, de 16.30 a 20.30**

IB3, trenta exemples de censura

A través d'un informe, l'SPIB parla obertament de 'censura', especialment a la ràdio

IB3

Televisió de
les Illes Balears

Dissabte

12

05.2012

El 15-M torna al carrer

Barcelona, València i Alacant, entre les grans ciutats del país on es fan manifestacions

Dilluns

14

05.2012

Bankia: un despropòsit financer alimentat per uns polítics irresponsables

Ángel Acebes encapçala la llista de membres del PP que acaparen càrrecs en la direcció de Bankia

Multitudinària Trobadra d'Escola Valenciana

Uns 60.000 assistents han passat per

l'Albereda,
i uns 3.000
per les Coves
de Vinromà

Duran esclafa la dissidència

Insisteix a dir que no hi ha majoria social per la independència · El batlle de Vic esgarrapa un 19% del suport dels compromissaris

Diumenge

13

05.2012

Dimarts

15

05.2012

Mas anuncia privatitzacions i menys subvencions per retallar 1.500 milions

Diu que aquesta tercera retallada és obligada per incompliments del govern espanyol i per la 'centrifugació del dèficit'

Grècia convocarà noves eleccions

Fracassen tots els intents d'acord entre els partits per a formar govern

El 15-M 'condemna' la Caixa i Isidre Fainé

'Judici popular' davant les torres de l'entitat a la Diagonal

Hugh explica per què Catalunya pot ser intervinguda al novembre

Entrevista amb l'economista, que pronostica que Espanya aprofitarà el no-compliment del dèficit per intervenir Catalunya

Dimecres

16

05.2012

El foc de Rasquera ja ha cremat 2.400 hectàrees

Els bombers contenen els flancs nord i sud

Vaga als col·legis i instituts públics del País Valencià

Els cinc sindicats de la mesa sectorial d'educació rebutgen les retallades del Consell i el govern espanyol en el sector

Dijous

17

05.2012

El Consell de Política Fiscal i Financera aprova els plans de reequilibri de Catalunya, el País Valencià i les Illes

Dissabte

19

05.2012

Presenten un portal d'assessorament jurídic de #novullpagar

ERC, SI, CUP i RCat acorden la defensa jurídica conjunta de la campanya

Madrid té el doble de dèficit del que reconeixia

El dèficit de l'estat creix més per culpa de tres autonomies governades pel PP, entre les quals el País Valencià

Divendres

18

05.2012

Sa Pobla també escriu Bauzá

Fracassen tots els intents d'acord entre els partits per a formar govern

Facebook debuta a la borsa

facebook®

El Chelsea guanya finalment la Champions

Supera el Bayern als penals

Un equip d'experts de la UE s'instal·la a Espanya per controlar el dèficit

Madrid té el doble del dèficit reconegut

El congrés del PP valencià obre una esquerda a València

El president aparta de la direcció els seguidors d'Alfonso Rus, que plantejaran una batalla pel control del partit a les comarques centrals

Abertis reconeix 3.000 insubmisos dels peatges en la protesta d'avui

I ara diu que l'1 de maig hi va haver 5.400 conductors que no van pagar

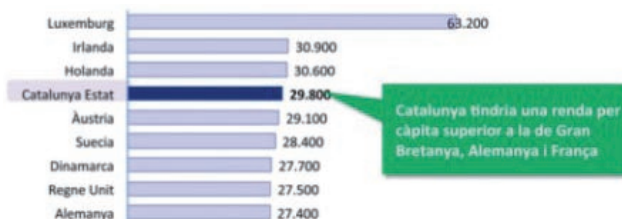

Aguirre encén la final de Copa

Demana que se suspengui per la xiulada prevista · Basagoiti (PP) li respon que no s'haurien de jugar partits 'amb banderes amb pollastres' · Bosch la qualifica de piròmana, Duran de 'tifosa' i Coscubiela diu que tira una cortina de fum

El Cercle Català de Negocis contesta a Navarro (PSC): 'Seríem el quart país de la UE en renda per càpita'

Milers de manifestants surten al carrer contra les retallades en l'ensenyament

Catalunya i el País Valencià es mobilitzen avui en una vaga en tots els àmbits educatius

El PP i el PSOE no deixen rebaixar el sou del rei

La Casa Reial espanyola rebrà enguany 8,2 milions, a més de les partides no detallades

Muriel Casals: 'S'acosta el moment de les decisions transcendents'

Òmnium Cultural ha rebut avui al vespre la Medalla d'Or al Mèrit Cultural de l'Ajuntament de Barcelona

El governador de Florida obliga Juan Carlos a recordar públicament Botswana

El govern menysprea l'onada de protestes contra les polítiques de Bauzá

El conseller Delgado diu als manifestants que se'n vagin 'a casa a estudiar'

Xavier Mallafrè: 'El lector ha de decidir si un llibre es reedita o no, i com el vol'

Entrevistem el director general del Grup 62 · Parla del llibre digital i de les transformacions del sector

Divendres

25

05.2012

Final perfecte per a Guardiola, final perfecta del Barça

El Barça només necessita vint-i-quatre minuts per a sentenciar el darrer títol de l'entrenador (0-3) · L'equip celebrarà la Copa amb l'afecció avui al vespre al Camp Nou

La policia escorcolla seguidors del Barça i els pren xiulets i pancartes

Enorme xiulada dels seguidors del Barça i l'Athletic a l'himne espanyol

Queixes per la transmissió de TVE per haver abaixat el so ambient

La comunitat internacional condemna la matança del règim sirianà a al-Haula

Els observadors de l'ONU confirmen la mort de noranta-dues persones

Dissabte

26

05.2012

Els partits exigeixen una investigació a fons i responsabilitats per la gestió

Els partits polítics han reaccionat ràpidament després de saber-se el pla de viabilitat presentat per Bankia. Tret del PP, tots els representants polítics han exigint una investigació profunda

El Camp Nou celebra la Copa i acomiada Josep Guardiola

El Barça ha festejat amb l'afecció el catorzè títol de l'era Guardiola

Diumenge

27

05.2012

Que ningú
es quedi fora de joc

Marató

pobresa

27 de maig
tv3.cat/marato

3

CATALUNYA
RÀDIO

TV3 dedica una marató extraordinària a la pobresa

Els diners recaptats finançaran projectes d'entitats

El vídeo crític amb la Marató de la Pobresa supera les cent mil visualitzacions

El van penjar a la xarxa uns quants col·lectius de Sabadell

La matriu de Bankia perd cent vegades més del que havia dit

Reconeix ara pèrdues de 3.300 milions el 2011

Dilluns

28

05.2012

La prima de risc espanyola tanca per primera volta sobre els 500 punts

Quatre detinguts a Bunyola durant la protesta contra el president Bauzà

Han estat identificats per Guàrdia civil en el decurs de la visita

Dimarts

29

05.2012

Arriba la primera multa de 100 euros pel #novullpagar

Un conductor de Lleida, que havia respost la notificació prèvia, rep la sanció per no pagar un peatge el 5 de maig

El govern veu avenços importants en la reunió extraordinària sobre el pacte fiscal

El cineasta Albert Serra un dels atots de la Documenta (13) de Kassel

Un ex-directiu de Bancaixa té dret a una pensió de 14 milions

Sancions de fins a 6.000 euros contra els estudiants per la primavera valenciana

Les sancions han estat notificades a 250 persones

El jutge obliga el govern a escolaritzar en espanyol els fills de quatre famílies més

Considera que tant el català com l'espanyol són llengües vehiculars

El PP guanya la batalla judicial contra el català a l'Ajuntament de Barcelona

El Primavera Sound rectifica i torna l'acreditació a Jordi Bianciotto

Dimecres

30

05.2012

Dijous

31

05.2012

Els blocaires celebren Xesca Ensenyat a Búger

L'encontre sobre 'Blocs i literatura' investiga el paper dels blocs i recorda l'escriptora mallorquina

▶ Vídeo de VilaWeb TV sobre l'encontre 'Blocs i literatura'.

Blocaires de +VilaWeb i d'unes altres plataformes es van trobar el 12 i 13 de maig a la Fundació ACA, a Búger (Mallorca), per a dialogar sobre la relació entre blocs i literatura, però també per a recordar l'escriptora i blocaire Xesca Ensenyat, autora de l'**Hidroavió Apagafocs**.

L'encontre es va obrir amb la benvinguda a càrrec de Toni Caimari, Biel Mesquida i Maria Victòria Secall, benvinguda que va donar pas a la primera taula rodona, centrada en la relació entre blocs i literatura. El poeta Ricard Garcia hi va explicar la sensació de l'autor que treu del bloc un llibre i com el bloc li ha conformat una trama de relacions enriquidora amb els lectors. Carme-Laura Gil hi va fer una diferència entre els blocs que tenen intencionalitat literària i els que no, mentre que Biel Mesquida

va explicar el procés de creació del seu llibre 'Llefre de tu', nascut a partir de textos del bloc, però molt treballat posteriorment en el que ell ha qualificat de 'llarg camí de cocció'. El crític i escriptor Sebastià Perelló hi va fer una anàlisi detallada de l'impacte dels blocs sobre la literatura. Segons ell, el bloc 'desdibuixa la frontera entre realitat i ficció i obre interrogants sobre el concepte d'obra acabada'. Finalment, tant Vicent Partal com Benjamí Villoslada van parlar del canvi tecnològic i la seva influència en la manera de llegir, centrada sobretot en els lectors d'ebooks i pissarretes.

Acabada la primera taula rodona els assistents van brindar amb cava a l'hora de l'àngelus, una tradició que la mateixa Xesca Ensenyat tenia. Posteriorment el seu fill i també escriptor Marc

Cerdó va parlar de la seva mare i va llegir fragments del seu dietari inèdit.

Posteriorment, encara abans de dinar, una segona taula rodona va reunir amics i companys blocaires de Xesca Ensenyat que van relatar aspectes de la seva vida, de la seva literatura i de les seves relacions. Hi van parlar Roser Giner, Joan Alcaraz, Josep Blesa, David Figueres, Maria Folch, Enric Marco, Belen Murillo, Joan Carles Ortega i Josep Selva.

Després de dinar es va fer un recital poètic i la presentació del llibre inèdit de Xesca Ensenyat, 'Una altra vida', editat per Leonard Muntaner.

Diumenge els participants en l'encontre van fet un recorregut per alguns dels escenaris de l'obra de Xesca Ensenyat.